

10^E JAARGANG N^O 18 — 18 JULI 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

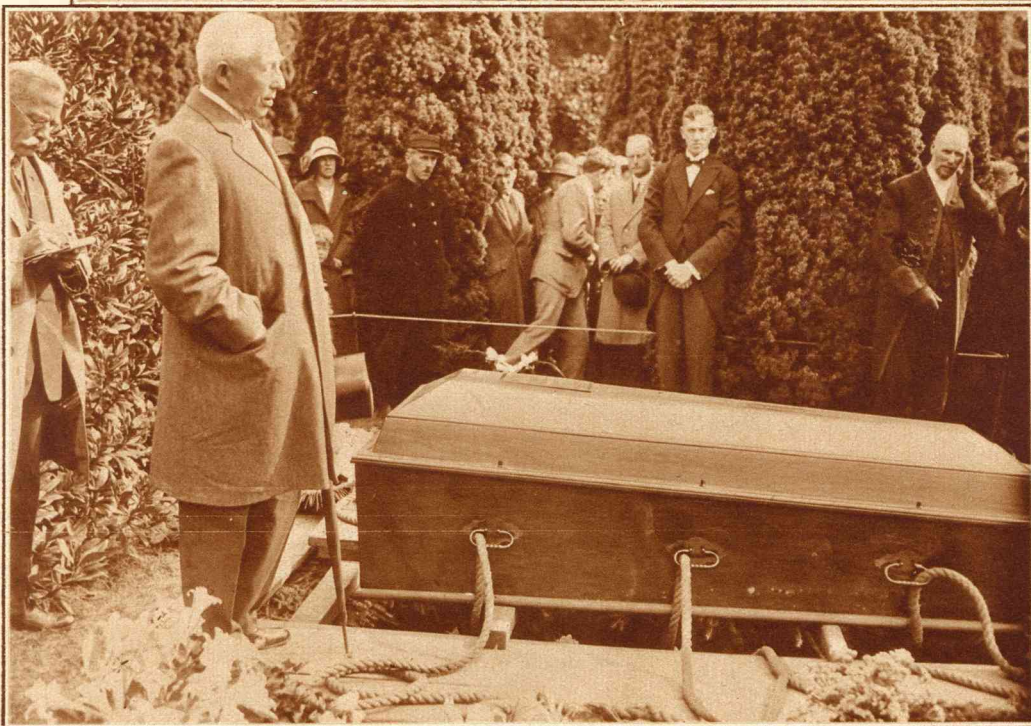

PRETTIGE VACANTIE

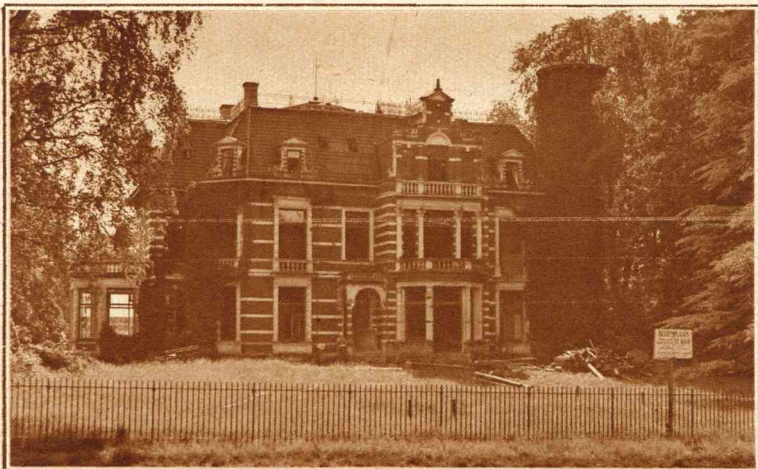

Het jaarlijksche groote Vacantiekinderfeest voor de leerlingen der openbare en bijzondere scholen is ook dit jaar uitstekend geslaagd. 's Morgens al heel vroeg trokken massa's kinderen over den N.Z. Voorburgwal naar het Centraal Station.

VAN HIER EN

Te Hilversum werd onder groote belangstelling ter aarde besteld het stoffelijk overschot van den in Indië overleden heer J. H. Marinus, in leven directeur van het Ned. Ind. Land-Syndicaat. Oud-minister Colijn sprak aan de groeve.

De buitenplaats „Blijdestein” te Hilversum, eens het beroemdste bouwwerk van het Gooi, wordt gesloopt.

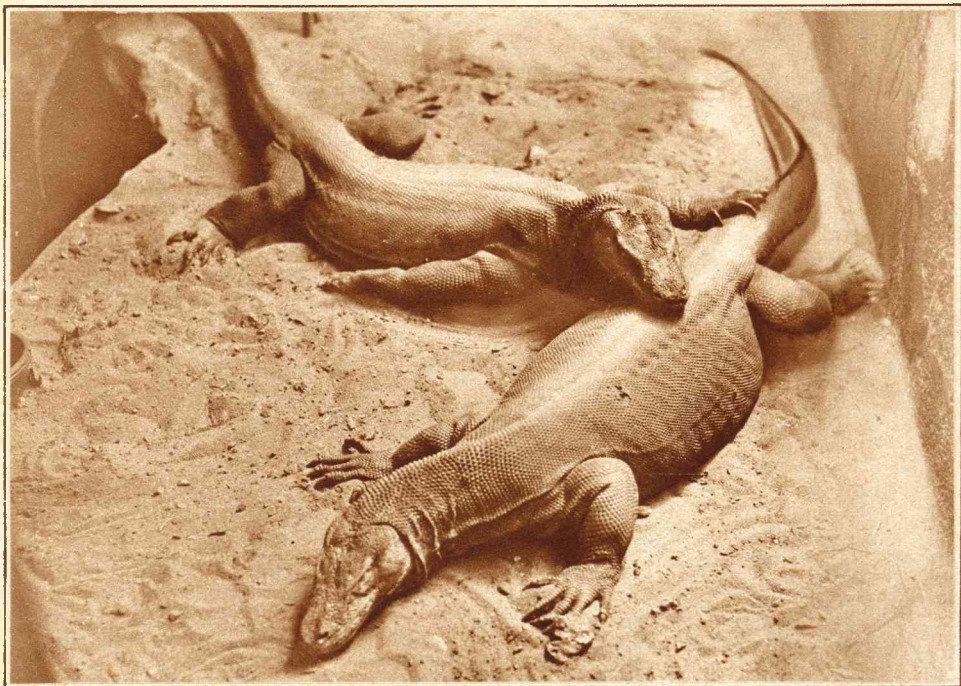
De heer P. Blok te Alkmaar hoopt 21 Juli den dag te herdenken waarop hij voor 40 jaar in dienst trad bij de Alkmaarsche IJzer- en Metaalgietrij.

De ruim tachtigjarige heer C. Burger te Schagen is 40 jaar bestuurslid van de Ver. tot ondersteuning bij Ziekte, waarvan hij ook een der oprichters is.

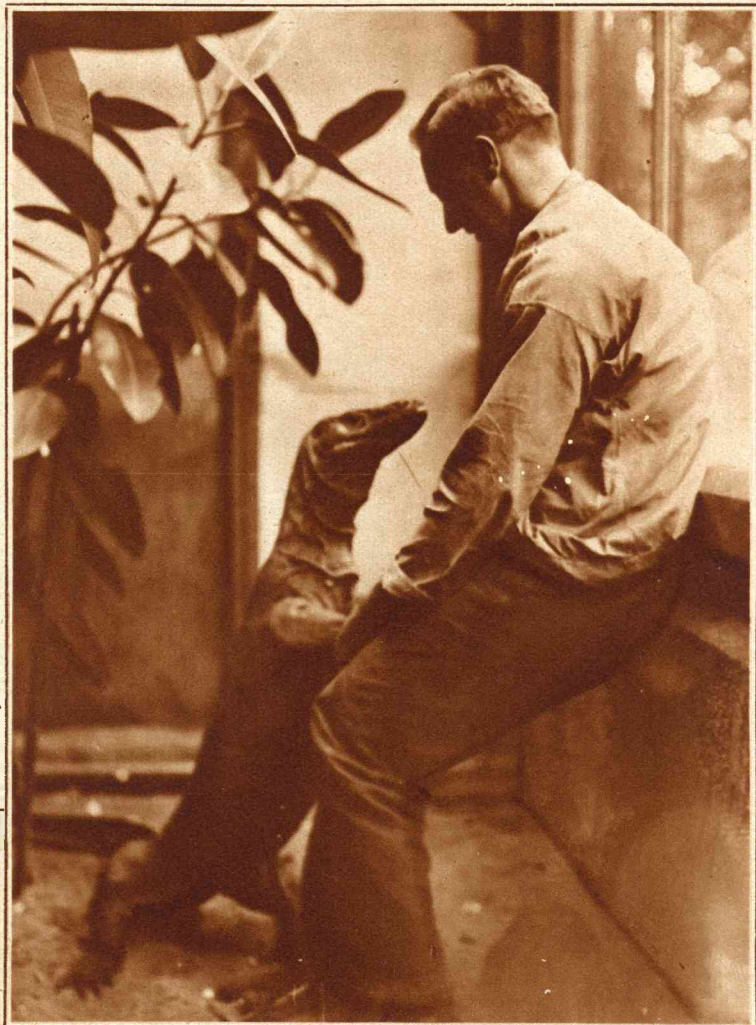

Op Schiphol gingen „ouden van dagen” eens de lucht in. De jongste deelnemster werd met bloemen bedacht, toen zij uit het Fokker-vliegtuig stapte.

De Amsterdamsche Dierentuin werd verrijkt met eenige reuzenvaranen, 'n schenking van het Dep. van Landbouw te Buitenzorg.

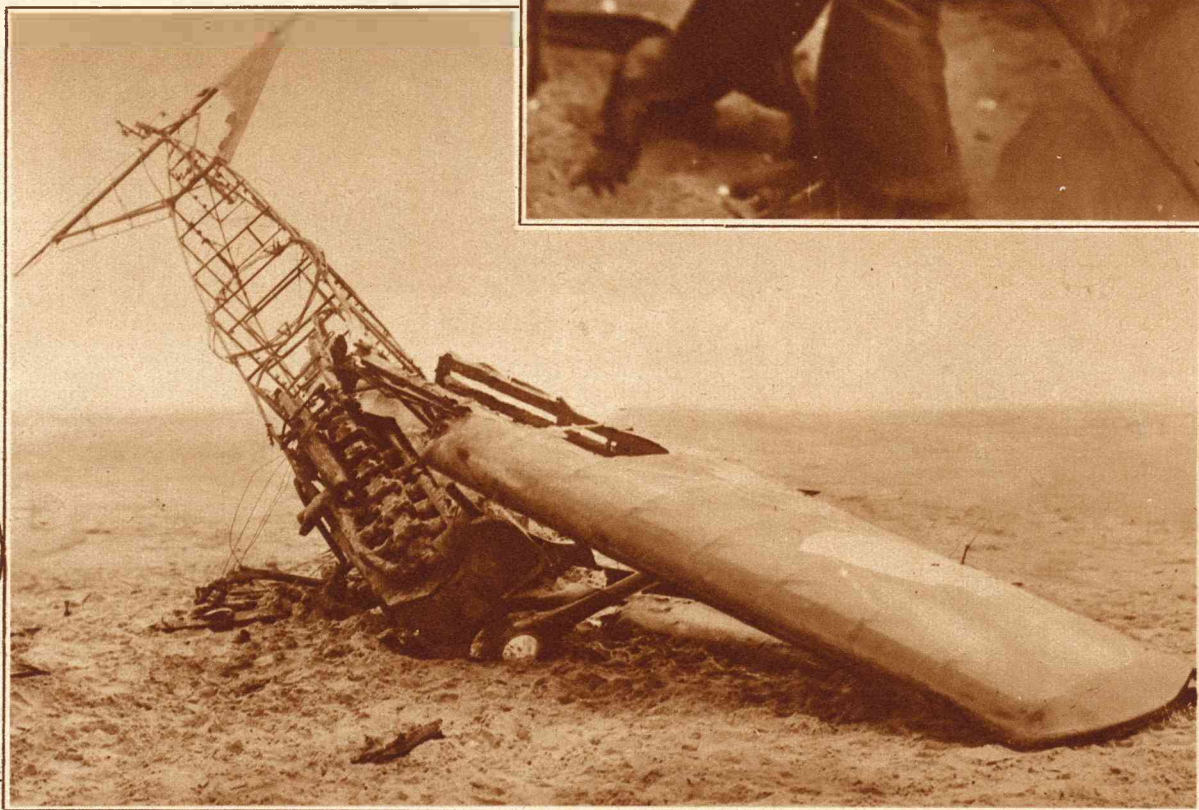
Ze gaan al vriendschappelijk met hun oppasser om.

ELDERS

Het echtpaar de Groodt te Amsterdam hoopt 23 Juli zijn 40-jarige echtvereeniging te herdenken.

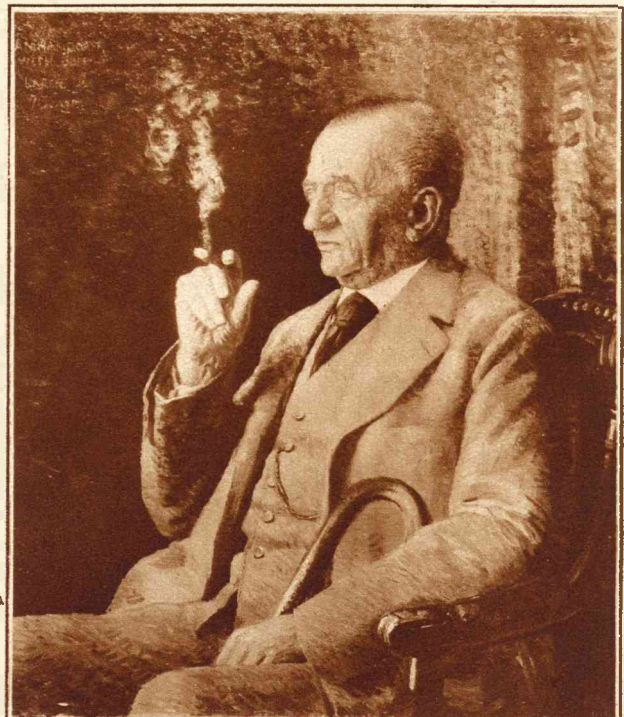

Het militaire vliegtuig C.I no. 508, gedetacheerd bij het Vlieggkamp de Kooy, moest op de Zandplaats Onrust bij Texel een noodlanding maken, waarbij het in brand vloog en totaal verminkt werd. De vliegers, serg. Mutsaers en Siebema, werden gewond naar het hospitaal te Den Helder overgebracht.

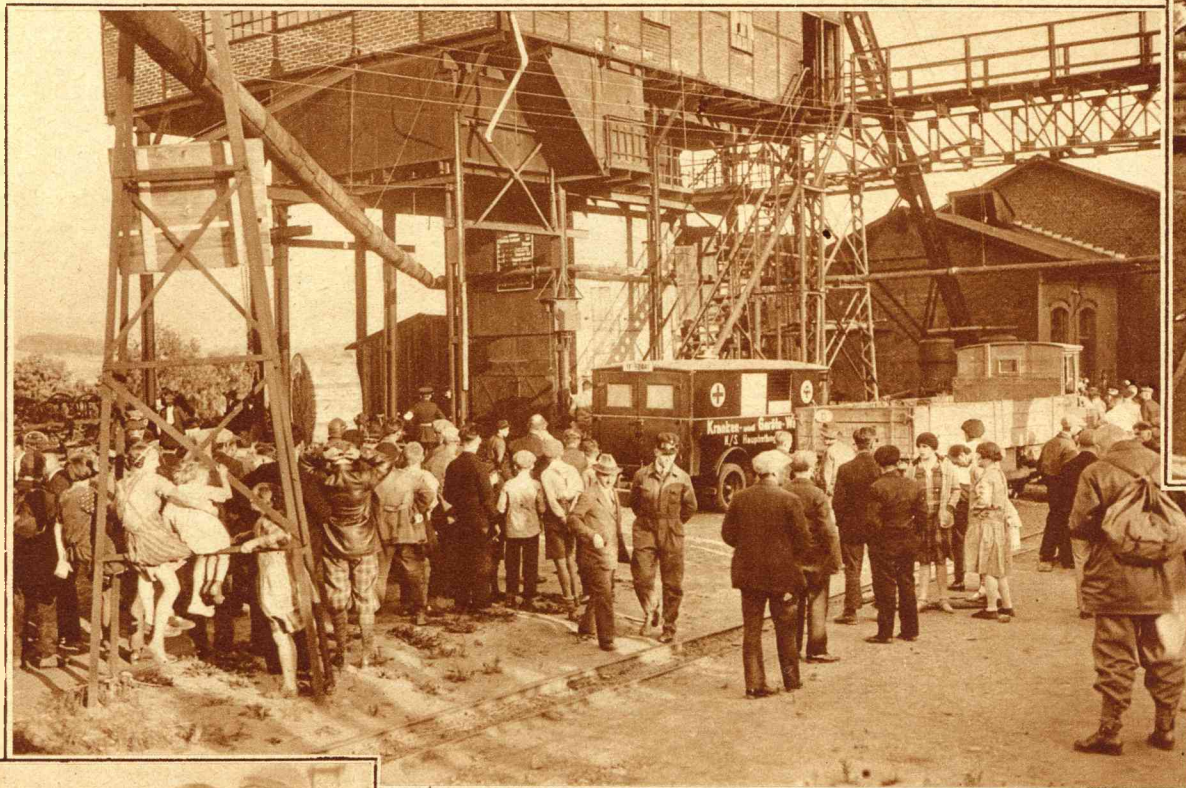
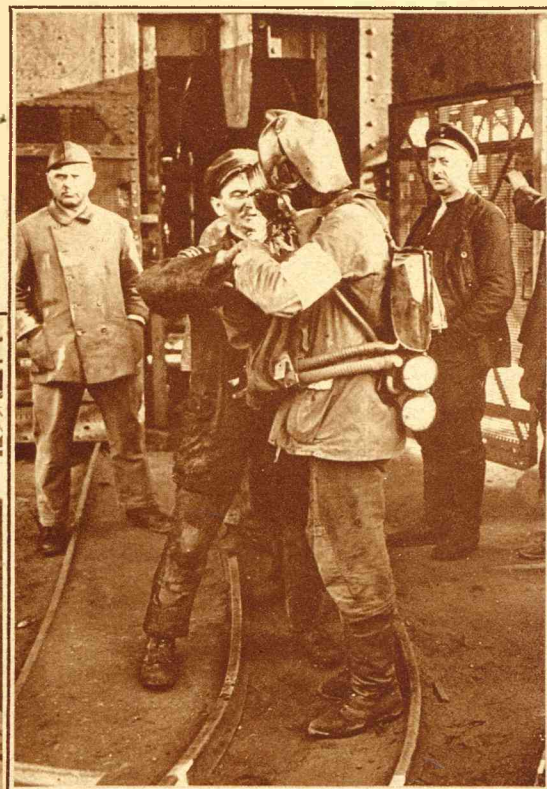
Het echtpaar Zeldenrust-Tromp herdacht, tegelijk met zijn gouden huwelijksfeest, den dag waarop het 50 jaar op de Nieuwmarkt te Amsterdam „stond.” Aan het versierde kraampje.

De populaire wethouder van Laren, Jan Hamdorff, werd ter gelegenheid van zijn 70sten verjaardag om zijn groote verdiensten voor de gemeente en en hare inwoners op spontane wijze gehuldigd.

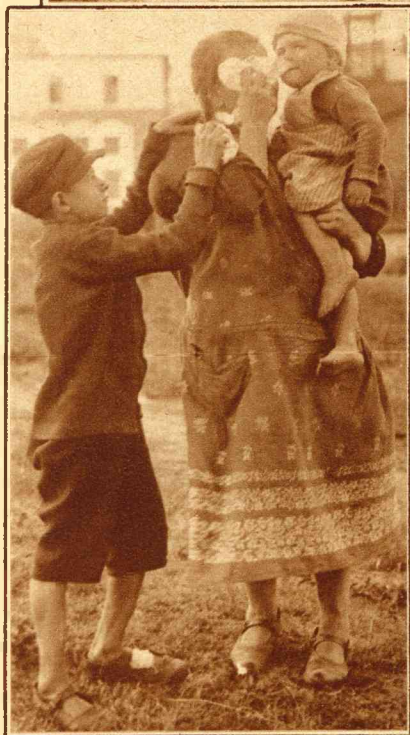

De ontzettende Mijnramp

Medearbeiders, die van gasmaskers voorzien in de schachten afdwaalden om hun makkers te hulp te komen worden bij hun terugkomst met vragen bestormd.

in Silezië

Voor den ingang der mijnen wacht de menigte op berichten over de arbeiders, die des morgens afdaalden.

Alleen achtergebleven! Een aangrijpende foto van de mijncatastrophe te Neurode.

De dagbladen hebben ons reeds uitvoerige en pree-selijke bijzonderheden gebracht over de mijnramp, die het stadje Neurode in Silezië heeft getroffen. Onze foto's geven een tragisch beeld van het ontzettende ongeluk, waarbij ongeveer honderd mijnarbeiders het leven verloren, tengevolge van gasverstikking.

Een droevig beeld in een der straten van Neurode. De lijkkasten worden met sleepwagens vanuit andere plaatsen naar het zoo zwaar geteisterde dorp gebracht.

Ontzaglijk treurig is de aanblik der vele dooden, om het leven gekomen bij de groote mijnramp en opgebaard vóór de massale begrafenis.

De commandante en haar „ondergeschikten”.

HOLLYWOOD-REVUE

Het duo Karl. Dane
en George K. Arthur,
de voormalige
„stomme komieken”

Het tafereel „Singing in the rain,”
gezongen door Cliff Edwards en Co.

Marion Davies in de Tommy Atkins Parade.

Deze week brengt de Metro-Goldwyn-Mayer haar reeds lang aangekondigde film HOLLYWOOD-REVUE in circulatie. Deze revue-film heeft geen geschiedenisje, of een of anderen kwasi-dramatischen inhoud, zij wordt enkel en alleen aangediend als Revue. Alle beschikbare krachten der M. G. M., kometen, sterren en waxine-lichtjes, zijn gerequireerd, om deze film-revue te maken tot een grootsch schouwspel. Uit meer dan negentig liedjes heeft men twintig van de beste „Songs” uitgekozen en er in verwerkt, waarvan er enkele, zooals: „Singing in the rain”, „Nobody but You”, „Your mother and mine”, reeds geruimen tijd geleden cabarets en dancings in ons land „onveilig” maakten. De geheele revue bestaat uit 18 groote scènes, welke met veel pracht en praal worden geserveerd. Van de medespelers noemen we o.a.: Marion Davies, Norma Shearer, Joan Crawford, Buster Keaton, Laurel and Hardy, Anita Page, Bessie Love, Dane and Arthur en John Gilbert, terwijl voorts nog 1500 andere spelers, of liever gezegd medewerkers, in deze film-revue optreden.

Waar is mijn Vader?

Burton keek hem verwijtend aan. „Is dat mijn loon, als ik mijn lunch laat staan, om het bewijs te leveren, dat u niet gek bent?” Hij beriep zich op mij. „Hij zegt, dat hij gek is; zijn denkmachine defect. Nou vraag ik je, Knox, als ik me de moeite geef om voor hem uit te zoeken, dat hij net zooveel hersenkrankels heeft als een ander, maar dat ze alleen 'n beetje erg gekrunkeld zijn, is 't dan hoffelijk, mij te verwijten, dat ik eet?”

„Ik wist niet, dat jullie elkaar kenden,” merkte ik op, terwijl Burton nog een sardientje nam.

„Ik ook niet,” zei Wardrop droefgeestig. „Hij zegt, dat hij me nog kent van school.”

Burton knipoogde tegen mij.

„Hij kan het zich niet herinneren, maar dat komt wel weer,” zei hij. „Z'n zenuwen zijn alleen maar niet compleet, en we zullen hem opnieuw besnaren, als een oude piano, in een week tijd.”

Wardrop was achterdochtig, gelijk de meeste mannen na een uitspatting, maar ik geloof, dat hij zich min of meer in vertrouwen aan mij vastklemde.

„Hij wil me naar den dokter brengen,” zei hij. „Maar ik ben niet ziek; 't is alleen maar...” Hij trachtte een sigaret aan te steken, maar de lucifer viel uit zijn bevende vingers.

„Ik zou toch maar gaan, Wardrop,” drong ik aan — en ik schaamde me een beetje, dat ik het deed. „Je hebt iets nodig, dat je kalmeert.”

Burton gaf hem 'n heel klein glaasje, want hij kon al haast niet meer staan, en we gingen met de lift naar beneden. Ik voelde voor mezelf niet veel meer respect dan voor het slachtoffer tusschen ons in. Dat Wardrop in een leelijk parket was, stond wel vast. Er konden wel anderen geweest zijn dan Fleming, die wisten van het geld in de leeren tasch, en dachten, dat hij het gestolen had en toen Fleming vermoord, om den diefstal te bemantelen.

Het leek niet aan te nemen, dat een onschuldige zoo onder het geval gebukt ging, als hij deed, en toch — ik zou nu direct een dozijn mannen kunnen noemen, die onder den druk der publieke meening vervallen waren tot geestelijke verlamming of zelfs het graf. Wij trekken ons van onze medemenschen weinig aan — zoolang ze zich niet tegen ons keeren.

Burton kende den specialist heel goed — het leek trouwens wel, of hij iedereen ter wereld goed kende. Klaarblijkelijk had hij met den dokter afgesproken, want we waren na het spreekuur en de wachtkamer was leeg.

De dokter was een forsche man, met lichte kleeren, heelemaal geen dokterskostuum. Hij had zandkleurig haar, neiging tot kaalheid, en een paar schrandere lichtblauwe oogen achter zijn brilleglazen. Niet bijzonder indrukwekkend bij eerste kennismaking, behalve dan door zijn lichaams-grootte; een aardige man, met een frissche stem en een verwonderlijk lichten tred.

Hij begon met Wardrop naar een kamertje ergens achter het vertrek te sturen, om daar zijn boord en das af te doen. Toen hij weg was keek de dokter naar een velletje papier, dat hij in de hand had.

„Ik geloof, dat ik van meneer Burton genoeg gehoord heb,” zei hij. „Het valt natuurlijk een beetje buiten mijn lijn, meneer Knox; een zenuwarts is geen psychotherapeut; maar ik heb met het idee van Munsterburg toch wel eens goede resultaten bereikt. Ik zal hem eerst even lichamelijk onderzoeken, en als ik bel, kan een van u binnenkomen. U is journalist, meneer Knox?”

„Advocaat,” zei ik kort.

„Journalist, advocaat of dokter, we worden allemaal dik van eens anders ongeluk, is 't niet?” kwam Burton er tusschen.

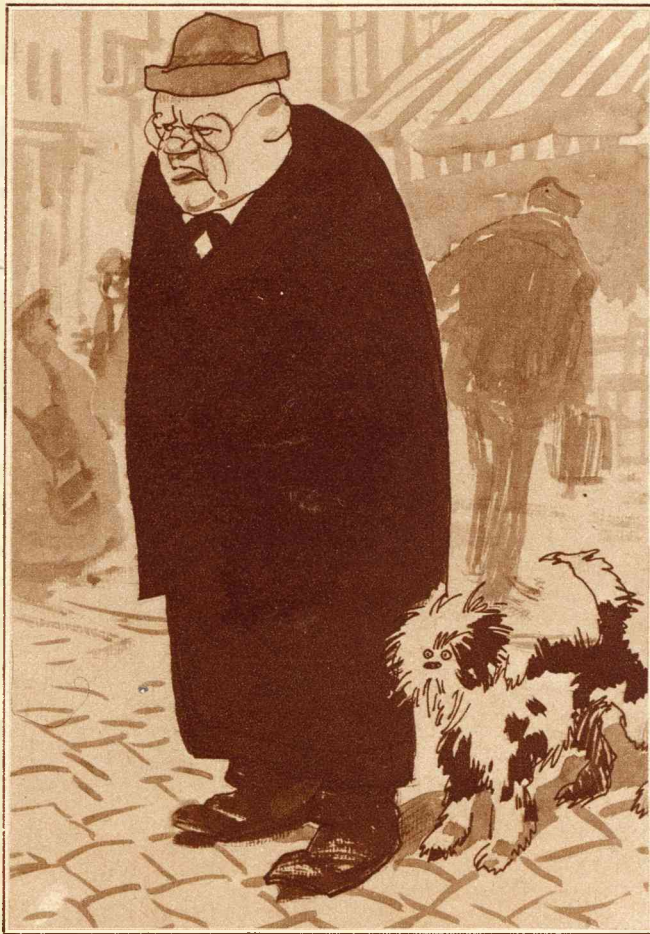
„Erg dik worden we niet,” verbeterde ik. „We leven.”

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

De dokter knipoogde achter zijn bril.

„Ik heb nog nooit een advocaat ontmoet, die toegaf, dat hij goed verdiende,” zei hij. „Een dokter moet veel harder werken en verdient nog 't tiende deel niet. Een man betaalt aan zijn advocaat tien-duizend dollar, om zes maanden uit de gevangenis te blijven, en hij wordt kwaad, als een dokter

Professor Priem Pruttelt:

„Iedere week verschijnen er honderden boeken, maar het stamboek van mijn Amerikaanschen pootenbijter blijft ongeschreven”.

honderd rekent om hem tien jaar uit het graf te houden. Wie van u wil binnenkomen? Ik ben bang, dat twee hem te veel zullen afleiden.”

„Laat Knox maar gaan,” gaf Burton toe. „Maar ik krijg 't later van u, dokter; beloofd is beloofd.”

Het lichamelijk onderzoek was heel kort. Toen ik binnenkwam, stond Wardrop voor 't raam naar buiten te kijken, en de dokter zat voor zijn tafel te schrijven. Achter Wardrop's rug gaf hij me het papier, dat hij beschreven had.

„Het onderzoek is gericht op de verbinding van begrippen. Let op tijdsverloop tusschen het woord dat ik noem en zijn antwoord. Zoo kom ik dikwijls achter feiten, die de patiënt vergeten heeft. Wachten voor hij antwoordt, is teeken, dat hij iets verzwijgen wil.”

„Nu, meneer Wardrop,” zei hij, „als u hier wilt gaan zitten?”

Hij gaf Wardrop een stoel aan de middentafel, recht tegenover zichzelf. Ik zat schuin achter Wardrop, zoodat ik diens vervallen profiel kon zien en iedere beweging van den specialist kon waarnemen. Op de tafel stond een instrument, dat op een klokje leek, en de dokter sloot er twee draden op aan met kleine zwart-rubber mondstukken.

„Zoo, meneer Wardrop,” zei hij, „nu kunnen we verder gaan. Uw organen zijn gezond, zooals ik u gezegd heb; ik geloof, dat u de vrees voor

verstandsverbijstering zonder meer kunt laten varen — maar we moeten 'op meer dingen letten. Met andere woorden, u hebt een storm doorgemaakt, en sommige van uw zenuwdraden zijn gehavend. Wilt u het mondstuk tusschen uw lippen nemen? Ik doe 't zelfde met het andere. Als ik nu een woord noem, zegt u zoo vlug mogelijk het eerste woord, dat u te binnen schiet. Als ik bijvoorbeeld zeg „lawaaai”, kan u 't woord „straat” te binnen schieten, of „trommel”, of „brand”, bijna alles wat met lawaai in verband staat. Zoo vlug mogelijk alstublieft.”

De paar eerste woorden waren heel eenvoudig en het antwoord van Wardrop kwam vlot. Op „licht” zei hij „lamp”, „aanraking” gaf het antwoord „hand”, „eten” gaf „Burton”, en de dokter en ik glimlachten. Wardrop was diep-ernstig. Toen... „Taxi”, zei de dokter en na een bijna onmerkbaar pauze kwam het wederwoord „weg”. Opeens begon ik de methode te begrijpen. „Lessenaar”. — „Pen.”

„Pijp”. — „Rook”.

„Hoofd”. — Na een merkbare aarzeling kwam het woord „haar”. Maar de eerste inval liet zich niet terugdringen, want in antwoord op het volgende woord, „ijs”, gaf hij „bloed”, dat klaarblijkelijk hoorde bij het vorige woord „hoofd”.

Ik voelde een groote spanning. De wijzer op het instrument van den dokter gaf telkens den afstand aan, dat zag ik nu. De dokter maakte van ieder woord en wederwoord een aantekening. Wardrop's oogen trilden zenuwachtig.

„Heet”. — „Koud”.

„Wit”. — „Zwart”.

„Whisky”. — „Glas”. — telkens minder dan een seconde.

„Parels”. Een korte aarzeling, dan „doos”.

Weer „taxi”. — „Nacht”.

„Dom”. — „Wijs”.

„Schot”. Na een pauze: „revolver”.

„Nacht”. — „Donker”.

„Bloed”. — „Hoofd”.

„Water”. — „Drinken”.

„Reistasch”. Hij sprak na een duidelijke pauze het woord „trein” uit, maar in antwoord op het volgende woord „verloren” zei hij niet „gevonden”, zooals voor de hand lag, maar „vrouw”. Hij was niet vlug genoeg van geest geweest om vrij te komen van de verbinding met „tasch”. De „vrouw” hoorde daar bij.

„Moord” bracht „dood”, maar „schot”, er onmiddellijk op volgend, bracht „trap”.

Ik geloof, dat Wardrop zich nu in acht begon te nemen, maar de pogingen om waarheden, die hem zouden kunnen schaden, te verbergen, maakten de tusschentijden van dat oogenblik af langer. Ik was er zoo goed als zeker van, dat Fleming's weduwe gelijk had gehad; hij was doodgeschoten van de gesloten achtertrap. Maar door wien?

„Slag” gaf „stoel”.

„Weg”. — „Tasch” kwam het vlug.

In snelle opeenvolging, zonder pauzen, kwamen de woorden:

„Bank”. — „Biljet”.

„Deur”. — „Grendel”.

„Geld”. — „Brieven”, zonder merkbaren samenhang!

Wardrop begon af te zakken. Toen hij bij 't volgende woord, „trap”, „litteeken” zei, was hij zijn gedachten bijna niet meer meester. Ik voor mij zag al het beeld, dat Wardrop voor den geest kwam: Schwartz, met het litteeken over zijn leelijke voorhoofd, en de gegrendelde deur van de achtertrap open!

Verder ging het.

„Meel” gaf, na misschien twee seconden, door den vorigen schok, „brood”.

„Boomen”. — „Bladeren”.

„Nacht”. — „Donker”.

„Hek”. Hier bleef hij zoo lang zwijgen, dat ik

dacht, dat hij in 't geheel niet antwoorden zou. Eindelijk, met inspanning, zei hij „ijzer”, maar gelijk te voren kwam de echte verbinding bij het volgende woord: op „electrisch licht” gaf hij „brieven”.

„Zolder” bracht onmiddellijk „koffers”. „Kast”. Na misschien anderhalve seconde zei hij „stof”, waaruit bleek, aan welke kast hij dacht, en daarna, op „lucifer”, gaf hij „pen”.

Er volgde een lange reeks woorden, die mij niets zeiden, hoewel de oogen van den dokter schitterden van belangstelling. Toen weer: „reistasch”, en in plaats van de vorige associatie, „vrouw”, gaf hij ditmaal „geel”. Maar op het volgende woord, „huis”, zei hij „logé”. Vlug ging de dokter voort: „logé”. En Wardrop liep er in: „brieven” zei hij.

Zooals ik al zei, kon ik van een massa woorden niets maken. Nu en dan ving ik een lichtstraaltje op. „Oud” gaf „zwart”; „pakhuis” „erf”.

„Elf twee en twintig”. „C” was het antwoord, zonder de minste aarzeling.

11 22 C!! Hij scheen niets bijzonders te vinden in zijn antwoord; ik betwijfel, of hij wel goed wist wat hij zei. Het leek meer, als herhaalde hij iets, dat hij eigenlijk vergeten was; zooals men onwillekeurig zonder bewustheid, als iemand a-b zegt, voortgaat: c.

De dokter nam het mondstukje van zijn lippen, en wees Wardrop, hetzelfde te doen. Het onderzoek was voorbij.

„Ik kan uw geval niet ernstig vinden, meneer Wardrop,” zei de dokter. „U bent overspannen, en u moet een beetje voorzichtiger leven. Regelmatige lichaamsbeweging, en het gebruik van prikkelende middelen afwennen. Eerst 'n paar glaasjes per dag, dan één, dan niets meer. En niet tobben — als er moeilijkheden komen en u aangrijzen, haal ze dan niet binnen met een borrel. Neem ze mee naar buiten en draai ze den nek om. Zuurstof is even doodelijk voor zorgen als voor tuberculose.” „Wat denkt u van Bellwood?” vroeg ik. „Of moet 't heelemaal buiten zijn?”

„Bellwood natuurlijk,” zei de dokter vriendelijk. „Twee uur per dag wandelen, vier sigaretten, en drie maaltijden — dat is twee meer, dan u nu gewend is, meneer Wardrop.”

Ik zette hem zelf op den trein naar Bellwood en later dien middag kwamen wij drieën — de dokter, Burton en ik — in mijn kantoor bij elkaar om de aantekeningen van den dokter door te zien.

„Als het antwoord komt in vier-vijfde seconde,” zei hij, voor wij begonnen, „is er niets op te zeggen. Bij dien afstand is er geen tijd om 't antwoord te overwegen. We moeten alleen letten op de woorden die na merkbare aarzeling kwamen.”

We werkten tot bij zevenen. Toen leunde de dokter achteruit in zijn stoel en stak de handen in zijn broekzakken.

„Ik heb 't verhaal van Burton gehoord,” zei hij, na een diepen zucht. „Ik had me geen meening gevormd, en ik ben natuurlijk geen detective. Het zag er leelijk uit voor Wardrop — het verloren geld, en de ruzie met Fleming dien morgen in de Witte Kat, en het feit, dat hij naar buiten holde om een dokter te halen, in plaats van direct alarm te maken. Maar geen twee mensen handelen gelijk bij een onvoorziene gebeurtenis. Psychologie is een even zekere wetenschap als wiskunde; ze put direct uit de bronnen, en een mensch kan niet liegen in vier-vijfde seconde. Zooals u hebt opgemerkt gaf „hoofd” na één-en-driekwart seconde „haar”, en het volgende woord, „ijs”, gaf het „bloed”, dat hij den vorigen keer had verzwegen. Maar dat bewijst niet. Hij vermeed, wat hem afschuw inboezemde. Maar toen ik zei „reistasch”, gaf hij, na een pauze, „trein”. Op het volgende woord, „verloren”, kwam de aap uit den mouw: hij zei „vrouw”. Daaruit maak ik op, dat hij door een vrouw beroofd is, of tenminste denkt, dat 't zoo is. We kunnen natuurlijk alleen maar vinden, wat hij zelf denkt. — „Geld” — „brieven”, — ook een merkwaardige uiting. „Schot” — „trap”. Waar is de trap in de Witte Kat?”

„Ik hoorde gisteren, dat er een achtertrap is,

die op een van de bovenkamers uitkomt,” zei ik. „Dat is een zijingang, die alleen maar in buitengewone gevallen gebruikt wordt.”

De dokter glimlachte.

„Daar zullen we onzen misdadiger moeten zoeken,” zei hij. „En nu: „trap” — „litteeken”. Is dat niet duidelijk? Een litteeken, dat zóó sterk opvalt, zoo misvormt, dat 't het eerste is, wat iemand te binnen schiet.”

„Schwartz!” zei Burton verschrikt. „Maar dokter, wat kan 11 22 C toch beteekenen?”

„Dat zult u moeten uitmaken, heeren. De C hoort bij die cijfers. In 't kort maak ik uit mijn aantekeningen dit op: Wardrop denkt, dat een vrouw zijn tasch gestolen heeft. Verder gaf hij driemaal het woord „brieven”, op „hek”, „logé” en „geld”. Was er een logé in Bellwood, toen die dingen gebeurden?”

Tweede-Handsch

*Er is een heel klein winkeltje, vlak bij mij in de buurt.
Daar heb ik dikwijls rustigjes door 't venster heen getuurd.
Er staat van alles door elkaar, zoo schots en scheef, lukraak:
Het is een winkel, die men noemt: een tweede-handsche zaak.*

*Wat oude stoelen, stijl Queen Anne, een tafel en buffet.
Waarop tien imitatie schilderijen zijn gezet.
Een Sévres porceleinen groep, 'n gedeukte tinnen kan.
Er bovenop een oude klok, die niet meer loopen kan.*

*Een kamerspiegel, zonder oor, van 'n dooie koningin.
Een suikerpot en mellekkan uit Saksen staan er in.
Een olifant van goor ivoor, een Buddha met een poot.
Er tegen aan: zes lepeltjes, vijf kleine en een groot.*

*Een Delftsch aardewerk serpiesje staat voor een Perzisch kleed.
Aan welks franje iedereen nacht een tiental muizen preeft.
'n Adelaar ten deele koper en ten deele kopergroen.
Er achter 'n gipsen jongensbeeldje met 'n rooien boezeroen.*

*Een doofpot uit het grijs verleden staat naast een dito haard,
Er boven hangt een kromme degen, naast een roestig Turksch zwaard.
'n Heele stapel oude boeken, meest in perkamenten band.
Liggen op 'n zilveren theeblad, met een afgesleten rand.*

*'n Friesche klok van rood mahonie, gouden eng'len en bazuin;
Een gehavend cupido'tje uit een middeleeuwschen tuin.
'n Tafelkleed met groote bloemen en 'n vaas van blauw kristal.
Liggen rustig op 'n „Stilleje”, even oud als het verhaal.*

*Broches, ringen en horloges, nikkel, zilver en goud,
Heeft men tot een hoogen toren in 'n hoekje opgebouwd.
Een Consolletje met klauwen, plus 'n namaak marm'ren plaat.
Waarop 'n steenen Dromedaris eigenwijs te pronken staat.*

*Midden in dit oude zaakje zit 'n heele oude man,
Die door alle stof en rommel haast de straat niet meer zien kan.
Op de deur aan beide zijden prijkt 'n nieuw emaille plaat,
Waarop duidelijk te lezen: „HEBT U NIETS VERGETEN?” staat.*

VIERHOUT

„Ik was er toen zelf.”
„Hebt u hem geld aangeboden voor brieven?”
„Nee.”
„Heeft hij u brieven in bewaring gegeven?”
„Hij heeft mij de tasch gegeven, die voor de zijne in de plaats was gezet.”
„Gesloten?”

„Ja! Zou daar iets in zitten? Ik weet, dat hij dien nacht in mijn kamer geweest is, terwijl ik sliep.”

„Het lijkt me heel waarschijnlijk,” zei hij droog. „Eén zaak hebben we niet aangeroerd, en ik geloof, dat Wardrop daar niets van weet: de verdwijning van de oude dame. Daar kunt u nog verder op in gaan! Mijn conclusie is deze: ik geloof, dat meneer Wardrop geen schuld heeft aan den moord. Maar hij weet, of denkt te weten, wie het gedaan heeft. Hij heeft zijn eigen idee over iemand met een litteeken. Het kan natuurlijk alleen maar een vermoeden zijn. Hij verkeert in een toestand van grooten angst. Hij verzwijgt ook iets over brieven, en uit het woord „geld” in dat verband maak ik op, dat hij compromitterende papieren gekocht of verkocht heeft. Hij is geen misdadiger, maar wel iets anders, dat bijna even erg is.” De dokter stond op en nam zijn hoed. „Hij is een zwakkeling,” zei hij, op weg naar de deur.

Burton keek op zijn horloge. „Kolossaal!” riep hij. „Kwart over zeven, en ik heb sinds de lunch niets gehad dan een blikje sardientjes. Ik ga op jacht naar een feestelijke lamscotelet. Wat ik zeggen wou, Knox, waar is die gesloten tasch?”

„In de brandkast op mijn kantoor.”
„Ik kom morgenochtend even aan om je te helpen, een misdaad te bemantelen,” zei hij luchtig. Maar hij kwam er niet toe.

EENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

EEN FRONTLOGE

Ik kwam heel laat thuis om te dineeren. Fred en Edith waren zich aan 't klaarmaken om naar een concert te gaan, en de twee half-invaliden zaten te dammen in Fred's kamer. Het geval van den vorigen nacht scheen van beiden veel kwaad te hebben gedaan; mevrouw Butler was trouwens altijd bleek, en Margery sinds den dood van haar vader ook.

Het spel was uit, toen ik me bij haar voegde. Als gewoonlijk verliet mevrouw Butler bijna onmiddellijk de kamer, en ging naar de piano. Ik had me er al aan gewend, dat ze mij vermeed. Fred zei, dat het kwam, omdat mijn levendigheid haar hinderde. Ik voor mij denk, dat het de weeromstuit was van mijn afschrik voor zenuwzieke vrouwen. Ongetwijfeld had mevrouw Butler recht op medelijden, maar dat ze het voortdurend opeischte, dat stootte mij af.

Ik gaf Margery een kort verslag van mijn bezoek aan Bellwood dien morgen. Zij verbaasde zich even zeer als ik over de vondst van Héppie. En zij bleek opgelucht ook.

„Nu ben ik er even zeker van, dat ze nog leeft, als een week geleden, dat ze dood was,” zei ze, achteruit leunend in haar grooten stoel. „Maar wat kan haar het huis uitgedreven hebben? Of 't moest zijn...”

„Of 't moest zijn?”

„Ze had mijn vader een boel geld geleend,” zei ze blozend. „Ze dorst het niet aan tante Letitia te vertellen, en het geld moest terug zijn, voordat die het ontdekte. Toen — liep het mis met de Leenbank — en het geld kwam niet terug. Als u weet, hoe bang tante Jane is voor tante Letitia, zult u begrijpen, hoe verschrikkelijk het voor haar was. Ik heb me al afgevraagd, of ze misschien naar Plattsburg gegaan kon zijn, met het plan vader te zoeken.”

„De man van de Eagle is nu in die richting aan 't werk,” antwoordde ik. „Margery, als de letter C bij die 11 22 kwam, zou je er dan iets van begrijpen?”

Ze schudde ontkennend het hoofd.

„Mag ik je nog twee vragen doen?” vroeg ik.

„Als ik ze beantwoorden kan...”

„Weet je, waarom ze je dat gedaan hebben vannacht, en wie 't gedaan heeft?”

„Ik meen te weten, wie het was, maar ik begrijp niet waarom. Ik heb er den heelen dag over gepeikerd. Ik durf haast niet te gaan slapen vannacht.”

„Je hoeft niet bang te zijn,” stelde ik haar gerust. „Desnoods laten we de politie het huis omsingelen. Als je 't weet en je zegt 't niet, Margery, dan stel je jezelf in gevaar, en je beschermt iemand, die in de gevangenis thuisloort.”

„Dat is nog niet zoo zeker,” hield ze vol. „Vraag 't me maar liever niet.”

„Wat zegt mevrouw Butler?”

„Precies wat ze vanmorgen zei. En ze beweert, dat er papieren van waarde onder haar kussen vandaan gehaald zijn. Ze was erg ziek — hysterisch den heelen middag.”

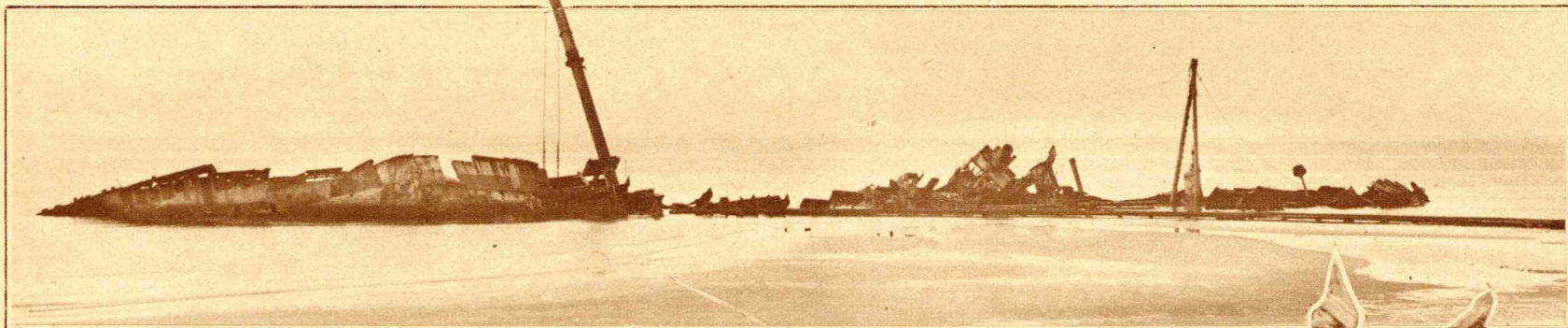
De somber-smelende vurigheid van de Sonate Apassionata kwam door de hall tot ons. Ik boog me voorover en nam Margery's handje tusschen die twee groote van mij.

„Waarom vertel je 't me niet?” drong ik aan. „Maar je hoeft ook eigenlijk niets te zeggen — ik weet wel, wat je denkt. Maar ik zie geen motief — waarom zou je jou chloroformeeren?!”

„Ik weet 't ook niet,” Margery huiverde. „Soms denk ik... zou ze wel heelemaal wijs zijn?”

De muziek eindigde, en Fred en Edith kwamen de trap af, zoodat het gesprek hierbij bleef.

(Wordt voortgezet)

De resten van den Engelschen kruiser bij Kamperduin.

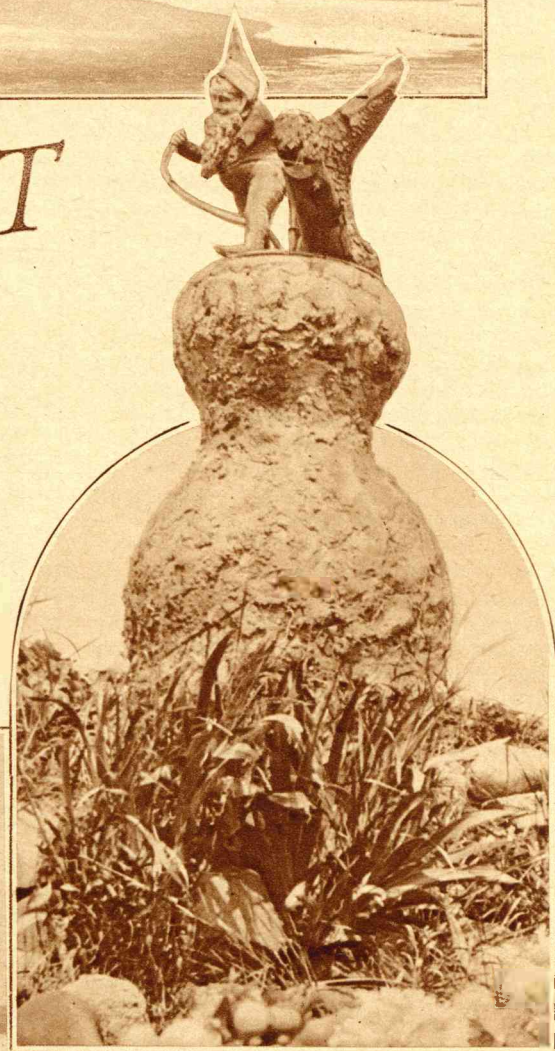
LANGS DE NOORDZEEKUST

Tot voor zeer korten tijd heb ik niet kunnen vermoeden, dat de Noordzeekant van Noord-Holland rijk was aan zooveel badplaatsen.

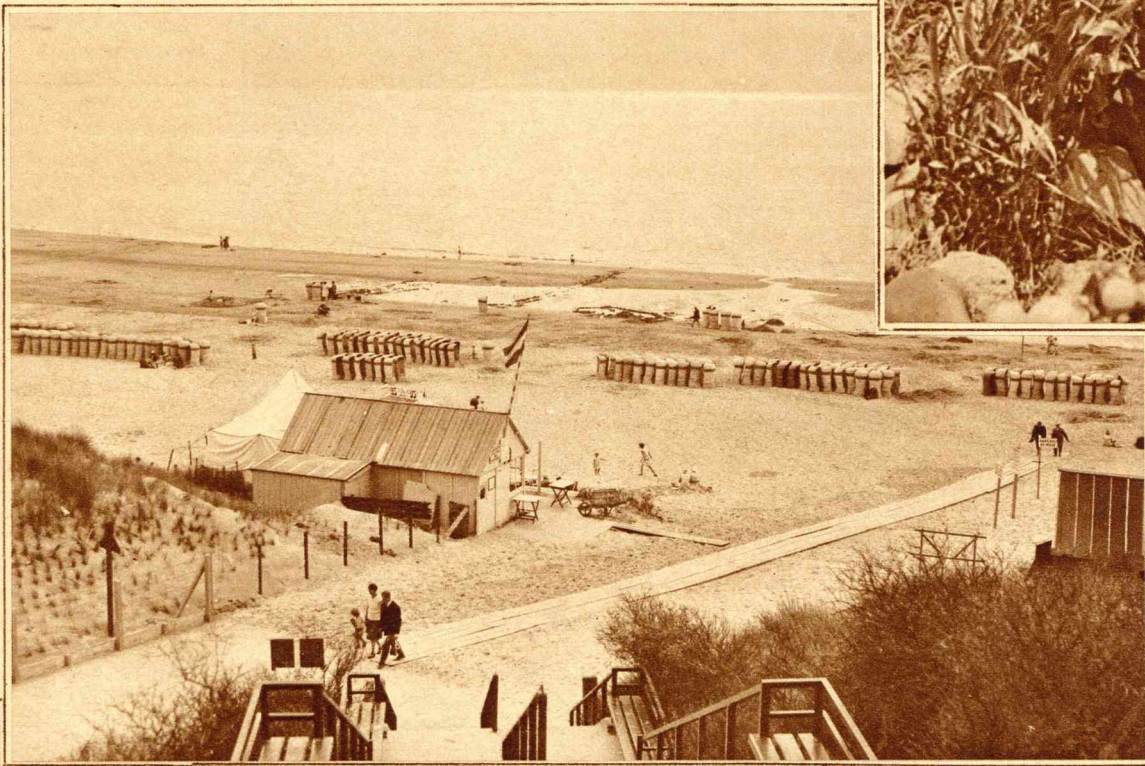
Als ik u het getal noem, zult u zeker ongeloovig opkijken. Tusschen Zandvoort en Den Helder, een strookje van enkele tientallen kilometers, liggen niet minder dan 11 van die oorden, waar zeelucht en zeewind den kranken stadsmensch genezen. Men allen bij name te noemen heeft geen zin, want op de wereldkaart vindt ge ze toch niet terug, als ge u zoudt willen overtuigen, dat de fantasie ons geen par-ten speelt. Bijvoorbeeld ooit gehoord van „Castricum les Bains”? Neen, niet waar. Bestaat desondanks tóch. Wist u dat je vóór de palen van de Hondsbossche Zeewering te water kunt gaan? Bijzonder geriefelijk is het er niet, maar er waren toch liefhebbers, die via de bazaltstenen in zee afdaalden.

Ooit in Callandtsoog geweest? Het is maar goed dat ik niet meer „op” hoof voor aardrijkskunde, want ik zou bij hoog en laag hebben volgehouden, dat het op de Zuid-hollandsche eilanden lag. Maar, o, gij allen, die in examenangst leeft, laat het u gezegd zijn, de badplaats Callandtsoog ligt

tusschen de badplaatsen Kamperduin en Huisduinen. Men had de redactie van dit blad verzekerd, dat Callandtsoog „stampvol” was in den zomer. Ofschoon den dag van ons bezoek de temperatuur zoodanig was, dat we het liefst zwemmend van plaats tot plaats waren getrokken, was het voor de Callandtsoogenaren blijkbaar nog niet heet genoeg om zich in de golven te wagen. In het dorp zelf was het even stampvol als op het strand. Geen enkel gerucht in deze bij uitstek rustige gemeente. Alleen hield een vriendelijke hotelier op luiden toon een theologisch betoog

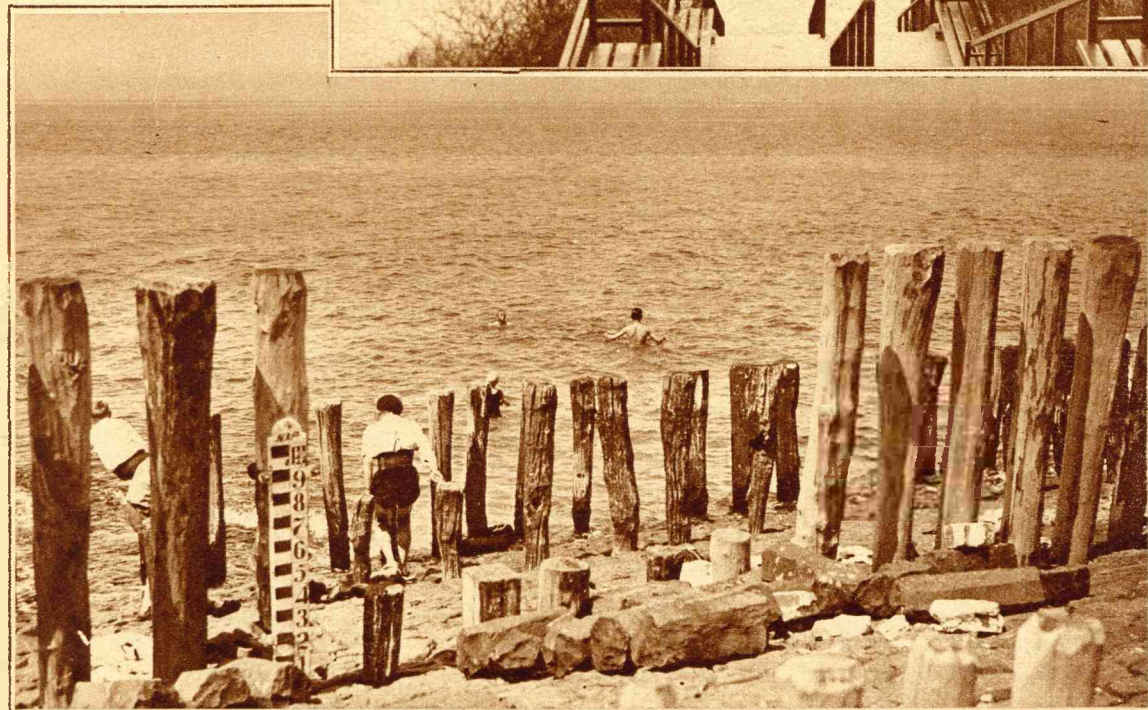

Het eenigste Callandtsoogse monument.

Het strand van Wijk aan Zee, gezien van den boulevard af.

De Hondsbossche zeewering bij Petten, die aan onderhoud duizenden per jaar kost. Het gevolg van het gemis van duinen.

tegen ons, terwijl hij ons een verrukkelijk verhaal op- hien van 't nabij- zijnde „Zwanen- water”, een meer in de dainen, en de eenige broed- plaats van lepelaars in Nederland. Maar het was streng ver- boden erbij te ko- men. We hebben later nog wel een poging gewaagd, maar ons tenslotte moeten vergeno- gen met 't schoone meer, dat als een koele parel tusschen de duinketen lag gevat, van verre te bewonderen. Een ieder, die rust behoeft, zij overigens aangeraden naar Callandtsoog te trekken. Merkwaardigheden zijn er niet, tenzij, dat er in deze gemeente niemand op Donderdag schijnt te worden geboren of sterft, want dien dag is het Raadhuis gesloten.

Niet minder belangwekkend is de badplaats Kamperduin. De groote attractie is de aldaar „gestationeerde” kruiser St. George van de Engelsche vloot. In 1922 is het schip op onze kus- ten aan den grond gelopen, en sindsdien beijvert men zich bij eb, met behulp van machines, lorries en rails, de oude vechtjas te demonteren.

Het schijnt nog de moeite te loonen deze verzameling oud roest.

Bergen aan Zee verkeert veel minder in natuurstaat. Hier ziet men welvarende dames en heeren in kleurige badmantels, voorts kostbare zomertoiletjes, overbodige zonnebrillen, kinderen met vliegers, die evenveel kosten als een enkele reis Brussel, luxe-auto's en men hoort er nog andere spraken, dan die welke wij moedertaal noemen.

Egmond is vriendelijk, gemoedelijk. Een plaatsje, waar alle badgasten tegen elkander knikken, en niet heimelijk achter elkanders rug infor-

*De „Noordelijkste”
badplaats: Huisduinen.*

meeren, hoe groot het inkomen is, een oord waar iedereen met iedereen omgaat.

Wijk aan Zee verkeert in jubelstemming. Men viert er het vijftigjarig bestaan van deze gemeente als badplaats. 'n Mooi dorp, dat door zijn verscholen ligging zijn eigen karakter wel behouden zal.

Zandvoort tenslotte.

Veel gesmaad en veel geprezen. Toch altijd nog geprefereerd voor korteren of langeren tijd door duizenden uitgaanders. Ons, Amsterdammers, is het, of de Zandvoortsche zee ons meer vertrouwd is dan de branding ergens ter wereld. Het zijn altijd dezelfde golven, die we ieder jaar terugzien. De breedte van het strand is ons bekend, we weten precies, hoe we lopen moeten om niet over kuilen en fortent te struikelen, tot woede der kinderen en tot ergernis der omwonende vaders en moeders. Langs de boulevards hebben de hotels en pensions bekende gezichten, en de mooiste plekjes in de duinen hebben liefelijke herinneringen voor ons.

Misschien is er nog een plaats, waar dit alles voor geldt... over die wellicht bij een volgende gelegenheid.

S. v. H.

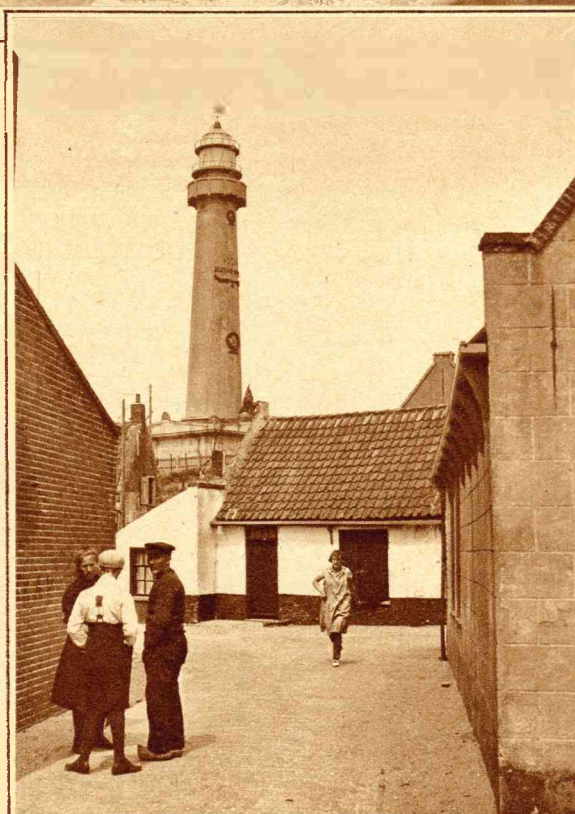
De badplaats Callandsoog op een door-de-weekschon dag.

*Een overzicht van het
ruime, drukbevolkte Zand-
voortsche strand.*

Een kinderkolonie te Bergen aan Zee.

*Een aardig hoekje
te Egmond.*

DE STAD VAN DE WERELD

Een mooi punt uit het centrum van Antwerpen, de stad, die door duizenden Nederlanders in verband met de wereldtentoonstel

WERELDTENTOONSTELLING

in verband met de wereldtentoonstelling aldaar wordt bezocht. De Suikerrui met gezicht op de pas ontmantelde Lieve Vroumekerck.

Dreigend onweer boven de heide.

HET WEERSPANNIGE NICHTJE

Mr. Mott bracht met zichtbaren trots zijn nichtje van het station naar huis. Ofschoon hij een foto van haar bezat, was hij toch niet geheel zeker geweest of dat knappe, goedgekleede meisje, dat vlug uit den trein stapte, zijn verwachte logé was.

Nu genoot hij van de bewonderende blikken, die de voorbijgangers op haar wierpen.

„Je zult het hier wel wat eenzaam vinden na Londen”, merkte hij op, toen hij met zijn sleutel de deur opende van een huisje in een stille straat.

„Ik ben beu van Londen”, zeide Miss Garland. „Ik vind dit een aardig stadje en zoo vredig.”

Mr. Mott keek verheugd op.

„Ik hoop, dat je hier een tijdje blijft,” zeide hij, toen hij haar voorging door de nauwe gang. „Ik ben een eenzame, oude man.”

Zijn nichtje liet zich in 'n stoel vallen en keek rond.

„Dat hoop ik ook,” zeide zij langzaam. „Ik voel mij al veel beter. Londen windt iemand zoo op!”

„Het leven?” informeerde Mr. Mott.

„Ja — en nog veel meer,” zeide miss Garland licht huiverend.

Mr. Mott zuchtte deelnemend, schikte de theekopjes op het blad, ging naar de keuken en keerde binnen weinige minuten met den theepot terug.

Mrs. Pett gaat altijd om drie uur weg,” zeide hij verklarend, „doch om zeven uur komt zij weer terug om voor mijn eten te zorgen. Hoe gaat het met je moeder?”

„Goed,” zeide miss Garland.

„Ik heb laatst nog een brief van haar gehad,” zeide Mr. Mott met 'n verstolen blik op haar ringvinger, „ik begreep daaruit, dat je verloofd was.”

„Zeker niet,” antwoordde miss Garland beslist. „Ik heb te veel getrouwde menschen gadeslagen. Ik verkies mijn vrijheid — bovendien geef ik niet om mannen.”

Mr. Mott merkte beleefd op, dat hij zich dat kon indenken en bracht het gesprek op een ander onderwerp. Het scheen, dat miss Garland graag verpleegster wilde worden, of zich in ieder geval nuttig wenschte te maken.

Binnen twee dagen had zij, zonder zich om de donkere blikken van Mrs. Pett te bekommeren, de geheele inrichting van het huis veranderd. Bloemen werden overal gerangschikt, vorken en messen zorgvuldig gepoetst en de borden kwamen nooit meer op tafel met den mosterd van 'n vorig maal erop.

Op den vijfden dag van haar bezoek zat Mr. Mott op de waranda zijn middagslaapje te doen, toen Mrs. Pett een jongeman aandiende, die verlegen buigend bij de deur bleef staan.

„Is miss Garland thuis?” stamelde hij.

Mr. Mott wreef slaperig zijn oogen uit.

Naar 't Engelsch door A. van Reijn.

„Zij is gaan wandelen,” zeide hij langzaam.

De jongeman draaide besluiteloos zijn hoed in zijn handen rond. „Mijn naam is Hurst,” zeide hij, „Mr. Alfred Hurst.”

Mr. Mott, eenigszins verbaasd, zeide het aange-naam te vinden met hem kennis te maken.

„Ik ben uit Londen gekomen om Florrie te spreken,” vervolgde de jongeman. „Denkt u, dat zij lang wegblijft?”

Mr. Mott dacht het niet en na een korte aarzeling noodigde hij Mr. Hurst uit, te gaan zitten.

„Ik vermoed, dat zij u wel verteld zal hebben, dat wij verloofd zijn,” begon de jongeman.

„Verloofd!” zeide de verschrikte Mr. Mott. „Wel, zij vertelde mij, dat zij niets om mannen gaf!”

Op dat oogenblik werd de voordeur geopend en het aanvallige kopje van Florrie Garland verscheen het volgend oogenblik om de kamerdeur.

„Hier ben ik alweer,” zei zij opgewekt. „Ik heb juist...” Zij ontdekte Mr. Hurst en de woorden bestieven op haar lippen. De kamerdeur werd met een slag dichtgeworpen en de twee heeren hoorden haastige voetstappen op de trap en opnieuw een deur dichtslaan. Ook werd een sleutel hoorbaar in het slot omgedraaid.

„Zij wil u niet zien,” zei Mr. Mott, zijn bezoeker aanstarend.

De jongeman verbleekte. „Misschien is zij naar boven gegaan om haar mantel uit te doen,” veronderstelde hij. „Haast haar maar niet!”

„Ik was niet van plan haar te haasten,” zei Mr. Mott. Hij streek gedachteloos over zijn baard en na tien minuten keek hij op de klok en toen naar Mr. Hurst. Hij kuchte.

„Misschien wilt u haar even zeggen, dat ik zit te wachten,” zei de jongeman gebroken.

Mr. Mott stond op en ging langzaam naar boven.

Na een paar minuten kwam hij nog langzamer weer terug.

„Zij wenscht u niet te spreken,” zeide hij.

Mr. Hurst schrikte op.

„Ik — ik moet haar spreken,” aarzelde hij.

„Zij wil u niet zien,” herhaalde Mr. Mott. „Zij zeide mij, dat zij verbaasd was, dat u haar hier gevolgd was.”

Mr. Hurst mompelde wat en met gebogen hoofd verliet hij de kamer en even later het huis. Mr. Mott luisterde eenige oogenblikken later naar de verklaringen, die miss Garland deed over het geval. Te groote goedheid en sulligheid van Mr. Hurst scheen de aanleiding te zijn geweest om haar verloving te verbreken.

„Wel, de zaak is nu achter den rug,” zei haar oom vriendelijk, „ongetwijfeld zal hij spoedig een ander

meisje vinden. Er zijn meisjes genoeg in de wereld.”

Miss Garland schudde het hoofd. „Hij zeide, dat hij niet zonder mij kan leven,” merkte zij ernstig op.

Mr. Mott lachte hartelijk.

„In minder dan drie maanden zal hij wel weer verloofd zijn,” zeide hij geamuseerd. „Ik zelf was drie of vier keer geëngageerd.”

Zijn nichtje antwoordde daarop niet veel en vertrok spoedig naar haar kamer, daar zij wat hoofdpijn had. Mr. Mott bracht een rustigen avond door en nadat hij zich om half elf ter ruste begeven had, werd hij om half één opgeschrikt door een aanhoudend kloppen op de voordeur. Slaperig strompelde hij naar beneden, ontgrendelde de deur en bevond zich tegenover 'n deemoedigen Mr. Hurst.

„Het spijt mij, dat ik u in uw slaap moet storen,” zei de jongeman, „maar zoudt u dezen brief aan miss Garland willen geven?”

„Wat?” stotterde Mr. Mott. „Wát zegt u?”

„Het is van groot belang,” verklaarde Mr. Hurst. „Ik heb geen rust — den geheelen dag heb ik nog niet gegeten. Indien u haar dezen brief geeft, zult u mij daar een groot plezier mee doen.”

Mr. Mott gritste den brief uit zijn hand en zeide kortaf: „Ik zal den brief morgen geven. Verdwij nu!”

Nog steeds verontschuldigen prevelend, verwijderde Mr. Hurst zich en Mr. Mott, eveneens prevelend, ging weer naar bed. Het duurde echter geruimen tijd, eer hij den slaap weer kon pakken en toen hij eindelijk insliep, werd hij een uur later weer door een heftig bonzen op de voordeur gewekt.

Woedend zocht hij zijn kleeën en stommelde de trap af.

„Het spijt mij...” begon Mr. Hurst.

Mr. Mott bracht onverstaanbare geluiden voort.

„Ik ben van gedachten veranderd,” zei de jongeman. „Wilt u mij den brief teruggeven?”

„Maak dat u wegkomt,” bulderde Mr. Mott den verschrikten Mr. Hurst toe.

„Ik moet dien brief terug hebben,” zeide Mr. Hurst bedeesd. „Al mijn toekomstig geluk hangt er van af.”

Mr. Mott strompelde naar boven, zocht den brief en zonder een woord te spreken, duwde hij dezen in de handen van Mr. Hurst, sloot de deur en zocht zijn kamer weer op. De deur van zijn nichtje's kamer werd geopend en een lief stemmetje vroeg wat er gebeurd was.

„Wat dom van hem!” zeide zij zacht. „Ik hoop maar, dat hij geen kou gevat heeft. Wat heeft u hem gezegd?”

„Ik hoestte,” verklaarde Mr. Mott haastig.

„Als u niet oppast, wordt u ook verkouden,” zei zijn bezorgd nichtje. Dat is juist het gebrek van de mannen; zij schijnen nooit ergens aan te denken. Was hij boos, berouwvol of iets van dien aard?”

„Ik kon zijn gezicht niet zien. Goeden nacht,” zei Mr. Mott.

Toen hij den volgenden morgen ontwaakte, was zijn boosheid verdwenen, totdat hij Mr. Hurst op het huis zag afkomen.

„Laat hem binnen en spreek met hem,” verzocht hij geïrriteerd.

Miss Garland rilde.

„Nooit!” zeide zij beslist. „Hij zou op zijn knieën vallen, dat zou te pijnlijk zijn — u kent hem niet.”

„Wensch hem niet te leeren kennen,” verklaarde Mr. Mott en verorberde zijn ontbijt in stilte.

„Ik ga naar buiten en zal hem eens aanspreken,” zeide Mr. Mott, toen de jongeman voor het huis bleef heen en weer loopen.

Hij greep naar zijn hoed en haastte zich naar Mr. Hurst. „Morgen,” zei Mr. Mott.

„Goeden morgen,” zei de ander.

„Kijk eens hier. Dit gaat te ver en het verveelt mij,” sprak de oude heer. „Wel, je moest je schamen om een jonge dame achterna te loopen, die niets van je wil weten. Heb je dan geen trots?”

„Neen — niet als 't haar betreft,” zei de jongeman.

„Ik geloof, dat je dien er heelemaal niet op na houdt. Heb je haar ooit reden gegeven om te denken, dat je naar andere meisjes keek?”

„Nooit, dat zweer ik,” verklaarde Mr. Hurst.

„Precies,” knikte Mr. Mott tevreden. „Dat is juist de fout. Zij is te zeker van je, geen opwinding, enz. Meisjes houden van mannen, waar andere meisjes naar kijken; zij houden niet van een tortelduif in fantasiepak.”

Mr. Hurst kuchte.

„Zij houden van een doortastend man — en geen twijfelaar,” vervolgde de oude heer. „Denk je, dat ik in mijn jonge dagen er niet in geslaagd zou zijn, dat meisje te spreken te krijgen? Wis en waarachtig. Zij hadden het moeten probeeren eruit te krijgen, zonder haar gezien te hebben! Er zou een half dozijn man voor nodig zijn geweest — doch dan zou ik den schoorsteen en nog een paar andere dingen meegenomen hebben.”

„Wij zijn niet allemaal hetzelfde,” zeide Mr. Hurst mismoedig.

„Neen, zeker niet,” antwoordde Mr. Mott. „Ik veroordeel je niet — in zekere mate spijt het mij voor je.”

„Ik zou kunnen leeren...” begon Mr. Hurst. Mr. Mott lachte. „Neen, jongeman, dat moet in je zitten. Het beste, wat je doen kunt is een ander meisje op te zoeken en te trouwen, voordat zij weet wat voor man je bent.”

Mr. Hurst schudde zijn hoofd.

„Er bestaat geen ander meisje voor mij,” zei hij mistroostig. „Alles scheen zoo goed te gaan. Wij hebben het laatste half jaar alles voor ons huishouden gekocht en ik heb kort geleden ook een belangrijke salarisverhoging gehad.”

„Dat komt een ander meisje goed te pas,” verklaarde Mr. Mott opgeruimd. Ik raad je aan weer naar Londen te vertrekken en Florrie niet langer te plagen door om het huis te blijven zwerven. Goedendag.”

„Ik ga zoover met u mee terug,” zei Mr. Hurst. „Uw woorden hebben mij goed gedaan. Het is jammer, dat ik u niet eerder ontmoet heb.”

Mr. Mott glimlachte. „Onthoud, wat ik je gezegd heb en het zal je goed gaan,” zeide hij, den jongeman beschermend op den rug kloppend.

„Dat zal ik,” antwoordde Mr. Hurst en wandelde met den ouden heer terug.

„Ik kan u niet binnen laten,” verontschuldigde zich Mr. Mott, toen hij zijn deur bereikt had. „Goedendag.”

„Goedendag,” zei Mr. Hurst.

Hij greep de uitgestrekte hand van Mr. Mott en met forschen ruk trok hij hem midden in de straat. Hij stootte de deur open, rende door de gang en ging haastig de kamer binnen, op de hielenvolgd door den woedenden Mr. Mott.

„Wat — wat —” stamelde de onthutste, oude heer.

„Ik neem uw woorden ter harte,” zei Mr. Hurst, bleek, doch vastbesloten. Ik ben van plan hier te blijven, totdat Florrie met mij wil spreken.”

„Indringer!” siste Mr. Mott. „Eruit, voordat ik je wat doe.”

„Niet zonder den schoorsteen,” zeide Mr. Hurst grimmig.

„Als je niet binnen twee minuten weg bent, haal ik de politie,” bulderde Mr. Mott.

„Dat zou Florrie niet prettig vinden,” zei

Mr. Hurst. „Ik raad u aan naar boven te gaan en miss Garland te zeggen, dat er een heer is, die haar wil spreken.”

Hij zette zich in Mr. Mott's gemakkelijken stoel, sloeg zijn beenen over elkaar en was Oost-Indisch doof voor de bedreigingen van den ouden heer. Eindelijk besloot deze naar boven te gaan en na geruimen tijd kwam hij alleen weer beneden.

„Ik heb gedaan, wat ik kon,” zeide hij, „maar zij weigert je te zien. Al zou je een maand hier blijven, zegt zij, zou zij in haar besluit blijven volharden. En dat kan je natuurlijk niet.”

„Waarom niet?” vroeg Mr. Hurst.

„Waarom niet?” herhaalde Mr. Mott met moeite. „Voedsel!”

Mr. Hurst staarde hem aan. „En drank,” vervolgde Mr. Mott. „Het is heelemaal niet noodig op die manier te sterven, dus het beste is, dat je gaat.”

„Wanneer ik Florrie gesproken heb,” zei de jongeman ferm.

Mr. Mott sloeg de deur achter zich dicht en voor het verdere gedeelte van den dag zag Mr. Hurst hem niet meer.

Om één uur verspreidde een aangename lucht van gebakken spek, eieren en koffie het huis, om vijf uur keek een gezette vrouw van middelbaren leeftijd om de deur van zijn kamer, terwijl zij een blad met gevulde theekopjes, sandwiches en cake droeg. Tegen zeven uur rammelde hij van den honger en smachtte van den dorst.

Om tien uur werd de deur van de kamer een kiertje geopend en een koele stem vroeg of hij van plan was daar den geheelen nacht te blijven. Toen hij een bevestigend antwoord ontving, sloot Mr. Mott zorgvuldig de voordeur en ging naar bed.

Twee uur later schrikte hij wakker door het geluid van een vallend voorwerp en opzittend rook hij de lucht van gebakken spek en eieren.

Hij kleepte zich aan en ging naar beneden. Een lichtstraal scheen onder de keukendeur en deze opduwend, staarde hij naar 't schouwspel voor hem.

„Kom binnen,” zeide Mr. Hurst hartelijk. „Ik ben juist klaar.”

Hij hief een ledige bierflesch in de hoogte en toonde een andere flesch, die nog half vol was. Hij schoof zijn leeg bord weg en leunde behaaglijk in zijn stoel, terwijl hij Mr. Mott vriendelijk toelachte.

„Ga door,” verzocht deze nijdig.

Mr. Hurst schudde zijn hoofd.

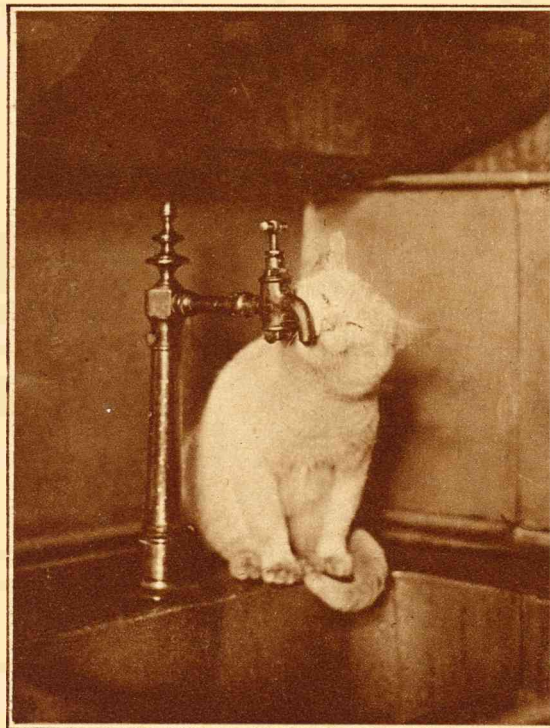
„Voor vandaag heb ik genoeg,” verklaarde hij. „Morgen komt er weer een dag.”

„O ja?” zei de ander.

Mr. Hurst knikte en zijn jas losmakend toonde hij een flesch bier in iederen zak. De andere zakken bleken voedsel te bevatten.

„En hier is het geld voor deze dingen,” zeide hij, wat geldstukken op de tafel leggend. „Ik ben vastbesloten, maar eerlijk.”

Met een zwaai sloeg Mr. Mott de geldstukken van de tafel. „Morgen haal ik de politie, denk daar aan!” gromde hij.

Aan de kraan met koel poesen-pils.
(Gevaert Sensime.)

„Dan zal ik wat vroeg ontbijten,” meende Mr. Hurst. „Goeden nacht en bedankt voor uw raad.”

Nadat zijn gastheer hem verlaten had, keerde Mr. Hurst naar de kamer terug, wierp zich op den divan en met het tafelkleed over zich heen slaagde hij er in, eenige uren vergetelheid te vinden in een rustigen slaap.

Om acht uur waschte hij zich aan het fonteintje in de gang en om tien uur trad Mr. Mott de kamer binnen om zijn laatste ultimatum te stellen.

„Indien je niet binnen vijf minuten op straat bent, haal ik de politie,” zeide hij met nadruk.

„Ik wensch Florrie te spreken,” zei de ander.

„Wel, je zult haar niet zien,” schreeuwde Mr. Mott.

„Misschien kunt u dan een boodschap van mij overbrengen? Wat ik wensch te weten is, of ik werkelijk vrij ben. Vraag haar of ik vrij ben om met iemand te trouwen.”

Mr. Mott staarde hem met verbazing aan.

„Ik heb het alleen van haar moeder gehoord, begrijpt u,” vervolgde Mr. Hurst, „doch dat is niet genoeg. Ik kwam hier om zeker te zijn en ik vind, dat 't minste, wat zij doen kan, is, mij persoonlijk te zeggen of ik vrij ben. Indien zij mij niet spreken wil, kan zij 't schriftelijk doen. Eris een ander — weet u!”

„Maar — maar je vertelde, dat —” stamelde de onthutste Mr. Mott.

Hij staarde den jongeman een tijdlang zwijgend aan, keerde zich daarna om en ging naar boven. Aan zichzelf overgelaten ijsbeerde Mr. Hurst zenuwachtig door de kamer en na enkele minuten hoorde hij den ouden heer weer terugkomen.

„Zij komt naar beneden om zelf met je te spreken,” zeide hij effen.

Mr. Hurst knikte en zich naar het raam keerend, trachtte hij tevergeefs de voorbijgangers gade te slaan. Een lichte tred klonk op de trap, de deur kraakte en zich omwendend bevond hij zich tegenover miss Garland.

„Oom vertelde mij,” begon zij koel.

Mr. Hurst boog. „Het spijt mij, dat ik je zooveel last veroorzaak,” zeide hij, „doch ik hoop, dat je de zaak van mijn standpunt kunt bezien.”

„Neen,” zei het meisje.

„Wel, ik wenschte mij zekerheid te verschaffen — het is toch het beste voor ons allen, nietwaar? Voor jou — voor mij en natuurlijk ook voor die andere jonge dame.”

„Je vertelde mij nooit wat over haar,” zei miss Garland.

„Natuurlijk niet,” zei Mr. Hurst. „Hoe kon ik dat? Ik was met jou verloofd en in dien tijd was zij dus mijn meisje niet, maar zoodra jij de verlovingsverbrak —”

„Wie is zij?” informeerde miss Garland.

„Je kent haar niet,” zei Mr. Hurst.

„Hoe ziet zij eruit?”

„Ik kan haar niet zoo goed beschrijven. Ik kan alleen zeggen, dat zij het mooiste meisje is, dat ik ooit gezien heb. Zij is met de dingen, die ik voor het huishouden gekocht heb, erg tevreden.”

„O, ja?” vroeg miss Garland.

„Ja, behalve die twee vazen, die jij uitzocht,” vervolgde de harteloze Mr. Hurst. „Zij zegt, dat zij van zeer slechten smaak getuigen, doch zij kan ze nog aan de werkster geven.”

„Oh!” zei het meisje. „Oh, inderdaad! Wat aardig van haar. Is er nog iets, waar zij niet van houdt?”

Mr. Hurst dacht na.

„Zij vindt de bekleding van de stoelen in het salon niet mooi,” zeide hij eindelijk. „Dus die zullen nog veranderd moeten worden.”

Er was een lange stilte, gedurende welke Mr. Mott zijn nichtje zacht bij den arm nam en haar naar een stoel bracht.

„Anders is zij overal mee tevreden,” constateerde Mr. Hurst.

Miss Garland haalde diep adem, doch gaf geen antwoord.

„Ik beloofde haar, dat ik haar zou kunnen verzekeren, dat ik vrij ben,” zei de jongeman. „Ik veronderstel, dat ik dat kan doen?”

„Ik — ik zal er over denken,” zei miss Garland langzaam. „Ik weet nog niet, wat het beste is. Ik zou je niet graag voor je geheele leven ongelukkig zien. Het gaat mij wel niet aan, maar toch —”

Zij stond op en ging langzaam de kamer uit. Mr. Mott volgde haar tot de deur, dan keerde hij zich om en zeide:

„Je — je hebt haar hart gebroken.”

„Dat komt in orde,” antwoordde Mr. Hurst glimlachend. „Morgen zal ik het weer maken!”

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Haar aandelen zijn nooit op de markt geweest. Zij werd opgericht door, en is het eigendom van een kleine groep invloedrijke en gefortuneerde burgers. Jonas Merriwether is, naar ik meen, de voornaamste aandeelhouder.

Hun program van uitbreiding groeide hun boven 't hoofd uit. Ze konden het niet meer baas, en eer zij het zich bewust waren, zaten ze er al te diep in om nog iets anders te kunnen beginnen dan er nog meer geld in te steken. Er was geen sprake meer van terugkrabbelen. Ze leenden en leenden tot het uiterste. Geen bank in de stad wilde hun tenslotte meer iets voorschieten. En zoo hebben ze nu weer het punt bereikt van vroeger: ze moeten geld hebben. Contanten! En soms, Terry, is de onmiddellijke behoefte aan contanten een miserabel lastig ding."

"Vanmorgen was er vergadering op Jonas Merriwether's kantoor. Dat was om tien uur. Zij waren het er allemaal over eens, dat omkeeren niet meer mogelijk was. Het zou de ondergang beteekend hebben voor verschillenden van hen — waaronder Borden — en financieele moeilijkheden zelfs voor Merriwether. Merriwether was allesbehalve te spreken over de heele historie. Hij en Borden hebben nooit op bizonder vriendschappelijken voet gestaan — instinctmatige antipathie zou je zoiets kunnen noemen, denk ik. Er was een zinspeling op wanbeheer — Neen! niet op onbetrouwbaarheid — op wanbeheer. En een geweldig vinnig debat. Maar het resultaat was te voorzien, en onvermijdelijk.

Er werd besloten, dat de commissarissen zelf een deel van hun beschikbaar persoonlijk fortuin zouden afstaan om te voorzien in de behoefte der Maatschappij aan contanten, om de tegenwoordige crisis te boven te komen. Het is, natuurlijk, een solide Maatschappij. Binnen het jaar zal er geld als water verdiend worden. Maar deze depressie is acuut — en zou fataal kunnen worden. Het crediet van de Maatschappij — als Maatschappij — is uitgeput. Maar de particuliere bezittingen van de aandeelhouders waren nog beschikbaar.

"Dit is dan in 't kort, wat er gebeurde: om elf uur vanmorgen overhandigden Merriwether en zijn compagnons aan Peter Borden meer dan twee honderd duizend dollars waarde aan verhandelbare effecten; als ik 't wel heb, grootendeels ongeregistreerde gouvernementsobligaties. Deze handeling droeg 't karakter van een leening aan henzelf. Borden kreeg, als vice-president, instructie, deze obligaties bij de Eerste Nationale Bank te deponeeren als waarborg voor een leening van twee honderd duizend dollars ten behoeve van de Maatschappij. Een leening van contanten op contanten waarborg. Begrijp je?"

"Ja, mijnheer."

"Borden gaf, als particulier, deze mannen, als particulieren, een geteekende kwitantie voor de obligaties. Zij werden hem overhandigd vóór den middag. Nu" — Carmody leunde voorover en boorde zijn blikken strak in die van Terry — „nu moet je opletten, Terry: Peter Borden had onmiddellijk naar de bank behooren te gaan en ofwel die leening tot stand moeten brengen ofwel die obligaties in zijn eigen kluis moeten sluiten."

"Ja, mijnheer."

HET VERHAAL TOT NU TOE

De onschuld van Bob Terry, die gevangen zat wegens verduistering, komt na drie jaar aan het licht. Na zijn vrijlating biedt zijn vroegere patroon Borden hem een tehuis aan bij zich en zijn dochter Lois, hetgeen Terry, hoewel grenzenloos verbitterd tegen Borden, aanneemt. — John Carmody, een advocaat van verdacht allooi, is verliefd op zijn secretaresse Kathleen Shannon. Deze is een nichtje van Terry's celgenoot Todd Shannon. Zich een verzoek van dezen herinnerend, bezoekt hij haar op haar kantoor, waar Carmody hem, voor nu of later, 'n betrekking aanbiedt. Kathleen voelt zich sterk tot hem aangetrokken. Carmody blijft hardnekkig trachten Terry in zijn dienst te krijgen, om zich van diens wraakzucht te bedienen om zijn eigen oude rekening met Borden te vereffenen. — Kathleen en Bob bekenen elkaar hun liefde en in haar argeloosheid vertelt de eerste dit aan Carmody, die nu besluit, met Borden tevens ook Terry in het ongeluk te storten. Door zijn handlanger Weaver krijgt hij vertrouwelijke inlichtingen over Borden's zakelijke moeilijkheden. Borden's staal-maatschappij heeft een tijdelijk gebrek aan contanten. Terry treedt in Carmody's dienst, en komt op vrouwelijker voet met Lois, wier liefde hij echter niet beantwoordt. Kathleen is heimelijk jaloersch op Lois, niettegenstaande deze haar, sedert een bezoek, dat zij met haar oom ten huize Borden heeft gebracht, bijzonder sympathiek is. Todd Shannon is vrijgekomen, en Carmody weet zich van den argeloozen man te bedienen, om Terry nog meer in zijn geest te beïnvloeden. Eindelijk, als de tijd rijp is en de plotselinge kans op wraak zich voordoet, zet Carmody in een opwindend gesprek aan Terry zijn bedoelingen uiteen. Hij begint te vertellen, hoe Borden's Maatschappij, hoewel zeer solide, ten tweeden male in tijdelijke moeilijkheden verkeert.

"Hij deed geen van beide!" Carmody's gezicht was zoo hard als graniet. „Hij deed geen van beiden; een onvergefelijke zorgeloosheid, onthoud dat goed."

Stilte. Bob begreep het nog niet en raadde vergeefs naar de kern van deze zaak, die Carmody scheen veranderd te hebben in een stalen veer.

"Hij was verdiept in zijn werk. Het was Zaterdag. Hij ging terug naar zijn bureau — met

twee honderd duizend dollars aan verhandelbare obligaties. Obligaties, die bijna even gemakkelijk uit te geven zijn als geld. Hij begroef zich den heelen middag in zijn werk. En vanavond, Bob Terry — vanavond nam hij die obligaties met zich mee naar huis!"

Zijn stem brak af — zoo plotseling als een slag. Bob sloot half zijn oogen. Hij herinnerde zich een omstandigheid van Borden's thuiskomst: de tengere, vermoeide man; de actentasch; de begroeting van Lois — en tenslotte Borden's gang naar de ingebouwde brandkast, waarin hij iets wegborg.

Twee honderd duizend dollars! Bob voelde zijn hart bonzen. Financieele zorgen — zorgen, die kleine horizontale rimpeltjes in Peter Borden's voorhoofd gegrift hadden. En twee honderd duizend dollar van andermans geld berustte in zijn ouderwetsche brandkast!

Het kwam niet in Terry op, te vragen, hoe Carmody aan deze inlichting kwam. Het was een stille hulde, die hij dezen man bracht, dat hij zijn verklaringen aanvaardde als feiten. Carmody wist alles. Bob wist, dat Carmody's informatie juist was. Zijn geest werkte koortsachtig; hij was nog niet gewend aan vlug denken.

"Begrijp je, wat dat beteekent?" Carmody's stem drong tot hem door als van een grooten afstand, en hij antwoordde met een lage, trillende stem: „Ik — ik geloof 't wel."

"Merriwether houdt niet van Borden. Hij heeft aanmerkingen op Borden's beheer van de zaken —

het beheer dat hem ertoe genoodzaakt heeft, in deze zaak vrijgeviger en roekeloozer te werk te gaan dan ooit in zijn heele leven. Ik heb uit een en ander begrepen, dat meer dan de helft van het geld van Merriwether is. Welnu, Terry, verondersteld — verondersteld alleen maar — dat die obligaties gestolen werden? Verondersteld, dat ze Dinsdagmorgen, wanneer Borden naar zijn brandkast ging, verdwenen waren? Kun je je voorstellen, wat er dan gebeuren zou?"

Bob's oogen werden kleiner. Hij kon het zich voorstellen. En de onbewogen stem van John Carmody maakte die voorstelling nog veel duidelijker.

"De obligaties zijn weg. Twee honderdduizend dollars waarde. Vandaag is het Zaterdag. De man, die ze wegneemt, heeft tot Dinsdagmorgen den tijd om zijn sporen uit te wisschen. Maandag is 't Labor Day — een officiële feestdag. Geen banken open. De obligaties zijn weg. Borden roept een vergadering van de commissarissen bijeen. Hij rapporteert de verdwijning der obligaties. Twee honderdduizend dollars waarde. Dat is véél geld.

Er ontstaat groote consternatie. Ze verlangen te weten, wat die obligaties bij hem thuis deden. Op dat punt kan hij zich niet verdedigen. Ze hadden op de bank behooren te zijn. Het was grove nalatigheid van zijn kant. Natuurlijk zullen die mensen — zelfs Merriwether — niet denken, dat hij ze gestolen heeft. Maar ze zullen razend zijn, omdat hij zoo zorgeloos is geweest, en omdat twee honderdduizend dollars een boel geld is. Een heeleboel geld! Vooral voor Jonas Merriwether — die de rijkste van hen allemaal is. Ze zullen eischen

In het Spanderswoud tusschen Bussum en Hilbersum.

dat Borden het geld teruggeeft. En hij kan niets teruggeven, Terry — omdat hij geen cent heeft. Hij is een rijk man — maar alleen als de maatschappij succes heeft. Hij heeft volstrekt niets op 't oogeblik, behalve zijn zeer bescheiden rekening-courant op de Eerste Nationale Bank en het huis waar hij in woont. Zijn laatste cent steekt in de vennootschap.

Er bestaat kans, dat hij de woede van Merriwether zal opwekken. Een kans, zeg ik. Als dat het geval is, zal hem verduistering worden ten laste gelegd. En zelfs als dat niet gebeurt — zal hij in een wanhopige positie zijn. Hij zal beseffen, dat hij schuldig staat aan een strafbare nalatigheid — en je kunt je zelf wel voorstellen, wat dat teekenen moet voor een man met zooveel plichtsgevoel als Borden."

Weer dat plotselinge, dramatische afbreken. Carmody's profiel sprong scherp vooruit; zijn oogen gloeiden van haat jegens Borden.

"Verduistering!" Hij sprak het woord langzaam, bijna zelvend uit. "Kun je dat niet begrijpen, Bob Terry? Jij stond terecht wegens verduistering. Je werd veroordeeld voor een verduistering waaraan je niet schuldig was. Jij was zelfs niet nalatig geweest. Je kent de schande ervan, de verschrikking, de machteloosheid. Zelfs als ze je niet naar de gevangenis gestuurd hadden, zouden die terechtzittingen alléén je leven al verwoest hebben. Stel je de uitwerking van een dergelijke situatie voor op een man als Peter Borden. Juist omdat hij deze ellende veroorzaakt heeft door zijn zorgeloosheid, zal hij afschuwelijk lijden. Hij zal zichzelf doodmartelen met verwijten. Hij zal alles doormaken, wat jij hebt doorgemaakt — en méér dan dat.

Hier is je kans op wraak, Terry. Het is een unieke gelegenheid. Je ruïneert Borden niet alleen, je jaagt hem niet alleen doodsangst aan, je breekt niet alleen zijn verder leven — maar, bij den duivel! je doet hem dat alles aan op precies dezelfde manier waarop hij 't jou aandeed. Je brengt hem in de positie van een oplichter. Dat was, wat hij met jou deed. Je drijft hem in precies dezelfde ellende, die jij hebt doorstaan. Je leert hem, wat hij jou geleerd heeft — en je kunt je daarin verheugen, omdat je bij ondervinding elke kwelling kent, die hij zal ondergaan; omdat je elke gedachte begrijpen kunt. Jonas Merriwether zal hem terecht doen staan wegens verduistering, Terry — niet omdat hij plichtsgevoel heeft, maar omdat hij iets van zijn honderdduizend dollar zal wenschen te redden. Wat Borden jou aandeed, omdat hij 't voor zijn plicht hield, zal Merriwether hem aandoen terwille van zijn lieve geld.

Peter Borden gearresteerd wegens verduistering! Denk eens aan de vetgedrukte hoofden in de couranten! Borden, de oplichter! Dan zal het jou beurt zijn om te lachen! Je had nooit een gelegenheid als deze kunnen verwachten, Terry. Zooiets volmaakt, dat zoo geheel en al parallel loopt met het geval, waarvoor hij jou naar die hel zond — En nu —"

Zijn stem daalde. Ze werd bijna vleiend.

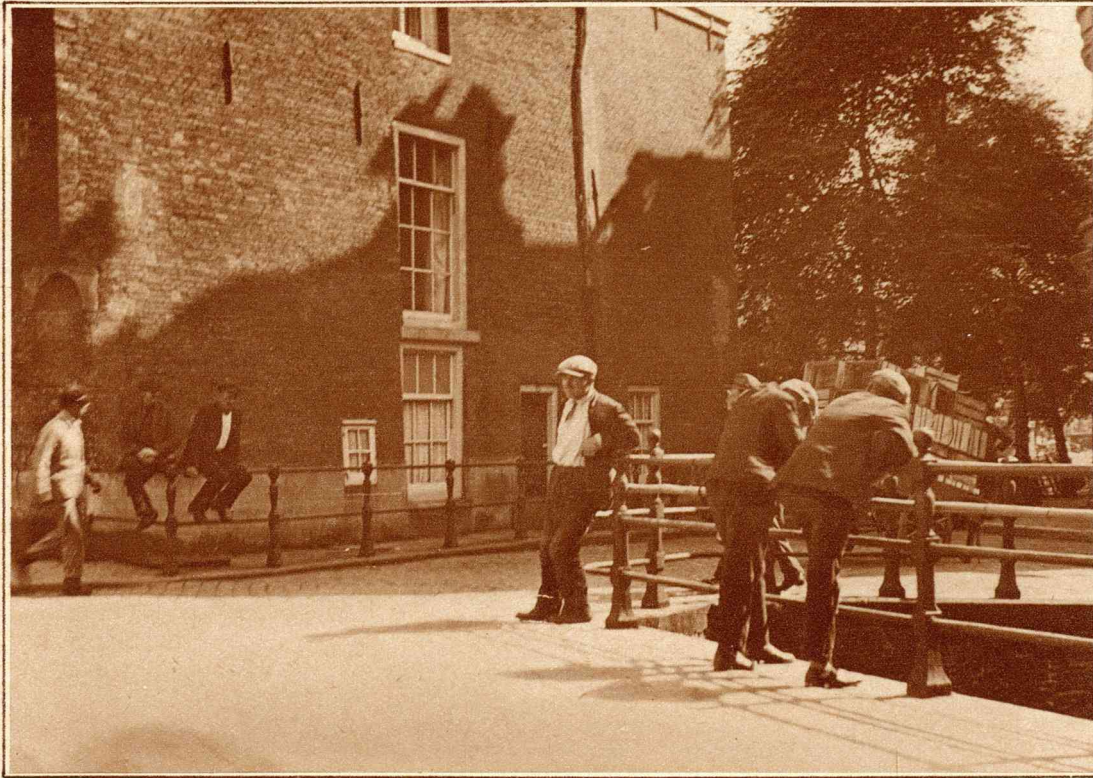
"En nu, m'n jongen — wat heb je op dit alles te zeggen? Wil je deze kans aangrijpen — of wil je niet?"

Terry duizelde. Hij was onder de hypnose van Carmody's woorden geraakt.

"Bedoelt u — dat ik die obligaties — moet stelen?"

"Waarom niet? Je hebt me zelf gezegd, dat niets ter wereld je iets kon schelen behalve je wraak op Borden. Heel goed — hier is je kans. Ze kon niet beter zijn. Je mogelijkheid om hem op dezelfde

pijnbank te spannen waarop hij jou gemarteld heeft. Veronderstel, dat dit een misdaad is: zou je misdadige neigingen gekregen hebben zonder zijn toedoen? Zou je dat? Zond hij je niet naar de staatsgevangenis om op voet van gelijkheid te verkeer met inbrekers en moordenaars en struikrovers. Was niet Peter Borden de booze geest, die je binnen die grimmige grijze muren dreef, waar je minder was dan een dier. En zou hij het recht hebben, je iets te verwijten, wanneer je gedurende die drie bittere jaren daar een en ander had geleerd, dat je nu in staat stelt, deze daad te doen zonder een zweem van gewetenswroeging? Groote hemel! Terry — kun je dan niet inzien, dat dit het eenige

Mooi-meergenieters onder den Schreierstoren.

is, dat je rekening zou kunnen vereffenen? Kun je dat niet?"

De jongen was verbijsterd. Carmody's logica was onverbiddelijk, niet te ontkomen. Tenslotte deed hij niets anders dan de gedachten, die hij zelf bijna vier jaar lang gevoeld had, onder woorden brengen.

Carmody had hem een aantrekkelijk beeld van de zaak opgehangen. En het was zoo'n uitgezochte wraak — een straf, gelijk aan de zijne. Het prachtigste ervan was nog, dat Borden onschuldig was. Juist zooals hij onschuldig was geweest. Hij deed nog een zwakke poging tot weifelende tegenspraak.

"Hoe moet ik — in de brandkast komen?"

Carmody wierp hem een papier toe. "Hier is de combinatie van het letterslot."

Bob staarde hem verwezen aan.

"Van Borden's brandkast?"

"Ja."

"Hoe bent u daaraan gekomen?"

"Hier is de combinatie, zeg ik je. Je hoeft er niet over te tobben, hoe ik er aan gekomen ben. Het kan je anders misschien interesseren, dat ik het al eenigen tijd in mijn bezit gehad heb. Er is heel weinig in verband met Borden, dat ik niet weet. En nu —"

Bob aarzelde. "Als ik dit doe —"

"Bang?"

"Ja. Ik ben ééns in de gevangenis geweest. Het zou onnatuurlijk zijn, wanneer ik daar niet bang voor was."

Carmody lachte eventjes. "Denk je dan heusch, dat ik dat niet overwogen heb? Ik zal je precies vertellen, wat je doen moet. Ze zullen je nooit verdenken. Maar zelfs als ze dat doen, zullen ze nooit bij machte zijn, het te bewijzen. Je zult veilig zijn, zelfs al zouden ze weten, dat je schuldig was. Te weten dat iemand een misdaad heeft begaan, is heel iets anders dan het te bewijzen! Je bent nu wel lang genoeg hier op kantoor geweest om dat te begrijpen."

"U garandeert dus mijn veiligheid?"

"Op mijn woord van eer."

Bob Terry keek Carmody in de oogen. Zijn vertrouwen was bijna aandoenlijk. De man had hem gehypnotiseerd. Hij was niet meer in staat, zelfstandig te denken.

"Ik geloof, dat ik het zal doen," zei hij zenuwachtig.

Carmody klemde zijn vingers ineen.

"Als je geweten zich er tegen verzet —"

"Ik heb geen geweten!" viel Terry uit. "Dat heb ik in de gevangenis achtergelaten. Vertel mij precies, wat ik doen moet!"

NEGEN EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

's Maandagsmorgens rinkelde de telefoon in Kathleen Shannon's pension. De welgedane hospita met het vollemaansgezicht stond onder aan detrap en riep met schrille stem om juffrouw Shannon.

Kathleen daalde af naar de eerste etage. Er waren kleine lijntjes van zorg en verdriet in de hoeken van haar oogen, maar haar stap was vlug en energiek. Misschien was het Bob. Zij sprak zachtjes in den hoorn.

"Hallo?"

Een heldere, koele stem — de stem van een vrouw — klonk tot haar door.

"Juffrouw Shannon?"

"Ja." Kathleen onderging een oogenblikkelijke teleurstelling. Toen richtte zij in een plotselinge verrassing haar heele gestalte op.

"Hier is Lois Borden."

Een korte stilte.

"Ja, juffrouw Borden?"

"Hebt u vanmorgen iets bijzonders te doen?"

"Neen."

"Ik dacht — omdat

't vandaag een vrije dag is — ik vraag me af, of u me voor een paar minuten kunt ontvangen? Het is van veel belang."

"Wel, natuurlijk kan dat."

"Wanneer?"

"Wanneer u maar wilt."

"Goed. Ik kan dus meteen in den auto springen en naar uw huis rijden?"

"Ja zeker. Ik zal u wachten."

Kathleen voelde zich zonderling opgemonterd, toen ze de trap opliep naar haar kamer. Lois Borden, die haar kwam opzoeken! Zij zocht naar een oplossing daarvoor — en de gestalte van Bob Terry zweefde haar voor den geest. Zij meende een ondertoon van zorg en leed in Lois' stem gehoord te hebben. Kon het zijn —

Lois kwam binnen het half uur. Kathleen kwam haar aan de deur tegemoet, en de twee meisjes gingen naar de kamer der laatste. Daar ging Lois zonder eenige plichtpleging zitten en ging recht op haar doel af.

"Ik moet u een vraag stellen, juffrouw Shannon; een, die, naar ik meen, voor ons beiden van belang is." Zij leunde voorover. "Wanneer hebt u Bob het laatst gezien?"

Kathleen trok verwonderd haar wenkbrauwen op. "Zaterdagmiddag. Waarom?"

"Daarna niet meer?"

"Neen."

"Heeft u dat vreemd geschenen: dat u hem al dien tijd niet gezien hebt?"

"Ja. Zeg me nu, waarom u me deze vragen stelt?"

"Zeker. U hebt 't recht, dat te weten. Ik zou niet op deze manier bij u zijn gekomen, als ik me niet ernstig bezorgd maakte." Zij frommelde een fijn kanten zakdoekje tot een bal ineen, maar sprak dapper door. "Bob bleef Zaterdagavond thuis. Vader was op kantoor, maar kwam laat terug. Hij ging aan 't werk. Een paar minuten later ging de telefoon — iemand vroeg naar Bob. Hij nam onmiddellijk zijn hoed en ging weg — hij zei, dat 't iets van gewicht was. (Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

KATOENEN MODESTOFFEN

Dat er in dit seizoen zooveel katoen gedragen wordt, is zeker een aangenaam verschijnsel voor al wie graag met de mode meegaat, maar wier inkomen geen groote uitgaven toelaat.

Katoen immers is niet alleen prettig en koel om te dragen in warmen zomertijd, het is ook een goedkoop en praktische dracht, vooral nu we onverschietbaar katoen kunnen kopen.

Voor kinderen zijn katoenen kleertjes, die sterk zijn, onverschietbaar en gemakkelijk te wasschen, zeer zeker ideaal als dagelijksche dracht. En het is prettig, dat ook de volwassenen nu katoen kunnen dragen met het bewustzijn, toch volgens de mode gekleed te zijn. Want, nietwaar, de mode is voor de meesten onzer toch een heel gewichtig ding!

Onder de vele katoenen stoffen van dit seizoen speelt het piqué een groote rol; en niet alleen ter garnering. Voor eenvoudige jurken, die vaak gewasschen moeten worden; aardige japonnetjes voor boottocht of picnic of voor in huis, tennisjurken en fietstoiletjes, ze

Hoed van beige stroo, met garnering van wollen lint in beige en bruin.

Elegante groote hoed van zwart kantstroo, versierd met strikken van zwart en rood fluweelband.

van 'n soort strooien tricot, bevallig om het hoofd gedrapeerd en versierd met kantstroo en met 'n speld van strass-steenen.

Numero twee is wat groter. Dit model van het modehuis Alphonsine heeft een zwart satijnen bol en 'n bevalligen van voren opgeslagen rand van

zwart kantstroo.

Onze derde afbeelding vertoont een hoed van beige exotisch stroo, gegarneerd met een wollen lint, in twee tinten; bruin en beige. Deze eenvoudige en toch elegante hoed is van het modehuis Rose Andree Nordet.

Blanche Requis lanceerde den fraaien, grooten hoed van zwart kantstroo, gegarneerd met strikken van zwart en rood fluweelband.

PAULA DEROSE.

Toque van strooien tricot, gegarneerd met kantstroo en een speld van strass-steenen.

zijn alle uitstekend te vervaardigen van dit stevig materiaal.

Ook voor vesten, kraagjes en manchetten is piqué bijzonder geschikt en niet alleen in combinatie met andere katoenen stoffen, maar ook met zijde.

Een heel praktisch modenieuwtje voor 'n jong meisje of 'n jonge vrouw is dit: 'n kort, los manteltje, zooals ze in dezen zomertijd zooveel gedragen worden van zwarte tafzijde, gevoerd met wit piqué. Het manteltje is zóó gemaakt, dat het aan beide kanten kan worden gedragen, wat, naar men

zal toegeven, buitengewoon praktisch is bij ons veranderlijk klimaat.

Kraagje en manchetten van piqué met uitgeschulpte randen kan men heel aardig en vlug zelf maken. Men knipt een en ander dubbel, rijgt het goed met de rechte kanten op elkaar, teekent rondom de schulpen af en stikt langs die lijnen, waarna men de overvloedige stof afknijpt en het geheel binnenste buiten keert.

MODERNE HOEDEN

Bij de katoenen japonnetjes worden, vooral bij het verblijf buiten, bij bosch of aan het strand, veel bijbehorende hoeden gedragen, hoeden van piqué, maar ook linnen hoeden, overtrokken met dezelfde bont gebloemde voile, waarvan de japon vervaardigd is, die er bij gedragen wordt. En die katoenen hoeden maken een heel zomerschen, 'n heel jeugdigen indruk, terwijl ze tegelijk zeer praktisch zijn.

Er is trouwens bij de moderne hoeden zóó veel verscheidenheid, dat nu zeer zeker eenieder wel in staat moet wezen iets te vinden, dat buitengewoon geschikt is om het eigen hoofd te dekken. We hebben immers allerlei kleuren, allerlei modellen en de grootte varieert van het kleine dopje, dat nauw het hoofd omsluit tot den schilderachtigen grooten hoed, die zoo wél past bij de lange, soepele, wijd uitvallende nieuwe toiletten.

Het hoedje van onze eerste afbeelding, ontworpen door het modehuis Hélène le Coq, behoort tot de allerkleinste modelletjes. Het is vervaardigd

Bij den glanzenden zwart satijnen bol van dezen hoed contrasteert zeer bevallig de rand van zwart kantstroo.

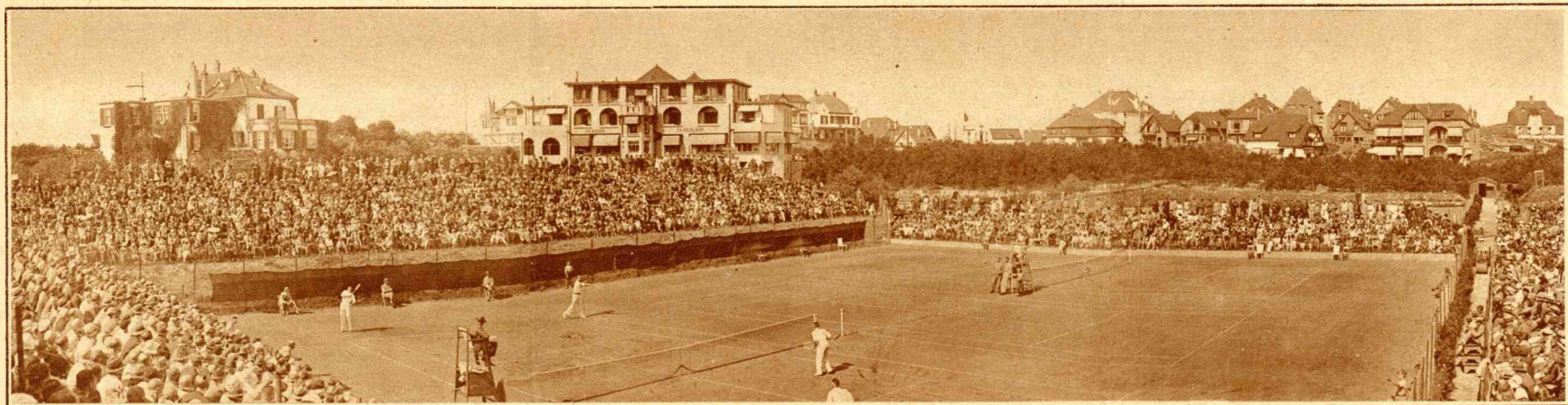

De Wasch wordt prachtig helder en
is vroeg aan de lijn met

Rinso

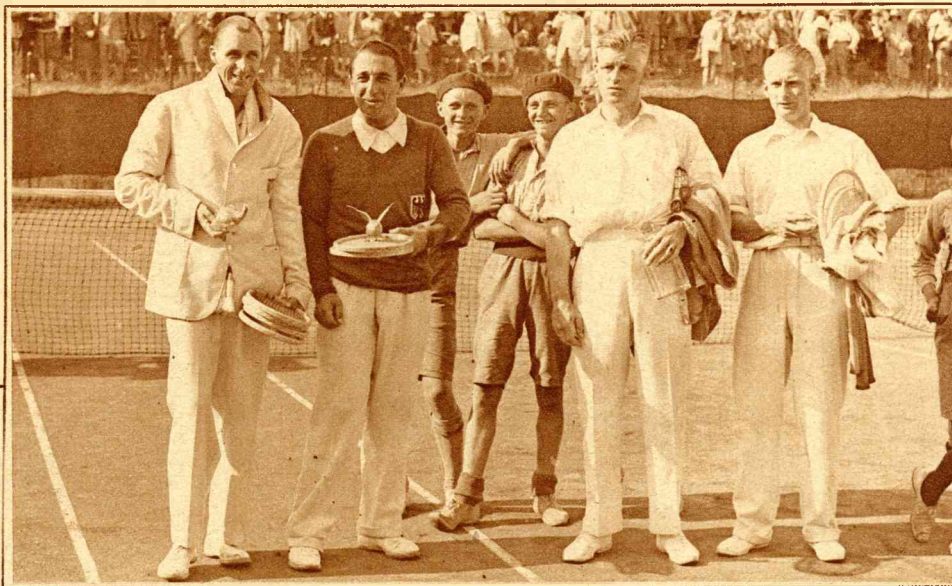
Zeeppoeier 1ste soort

RD 1

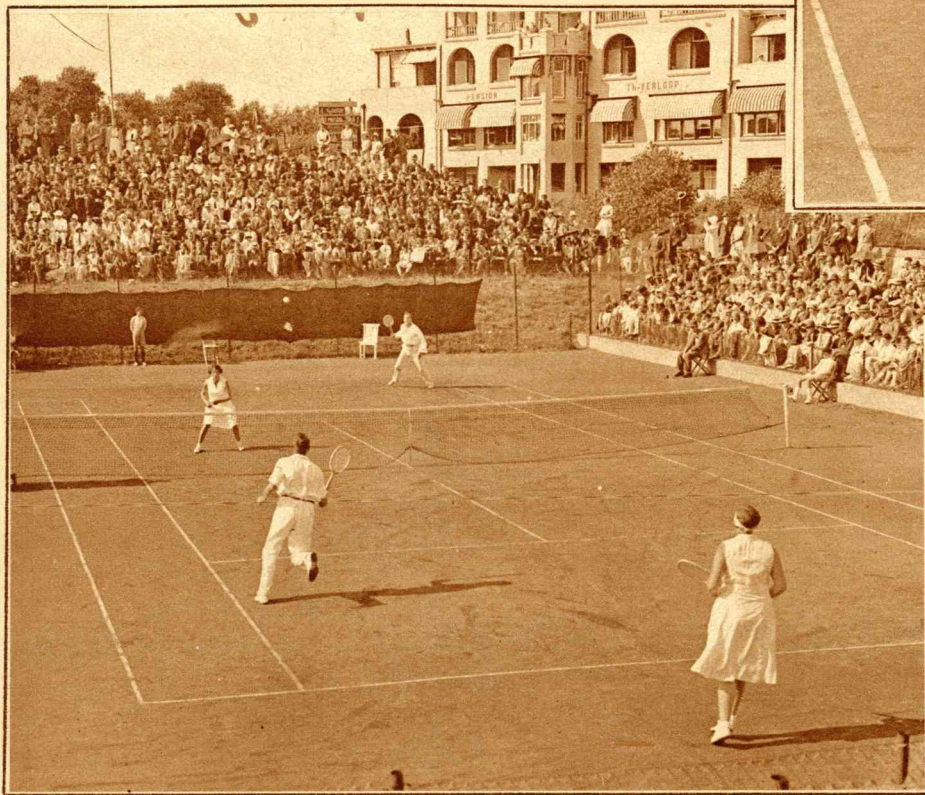

Het internationaal tennistournooi te Noordwijk. Overzicht van de banen en de groote belangstelling op Zondag j.l.

SPORT VAN ZONDAG

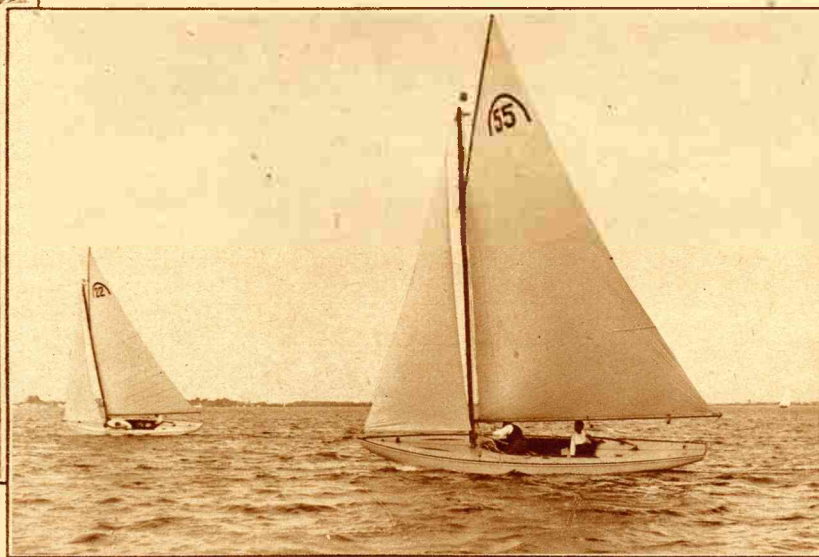

Het internationaal tennistournooi te Noordwijk. Tilden, Prens, Diemer Kool en Timmer voor den eindstrijd heeren-dubbelspel.

De eindwedstrijd gemengd dubbelspel op het internationaal tournooi te Noordwijk. Op den voorgrond mejufvrouw v. d. Heijde en J. F. W. v. d. Heijde. Aan den anderen kant van het net mej. Canters en Meusink.

Zeilveredstrijden op het Braassemmeer. Een schilderachtig kiekje van de 12 voets jollen bij het rondenvan de eerste boei.

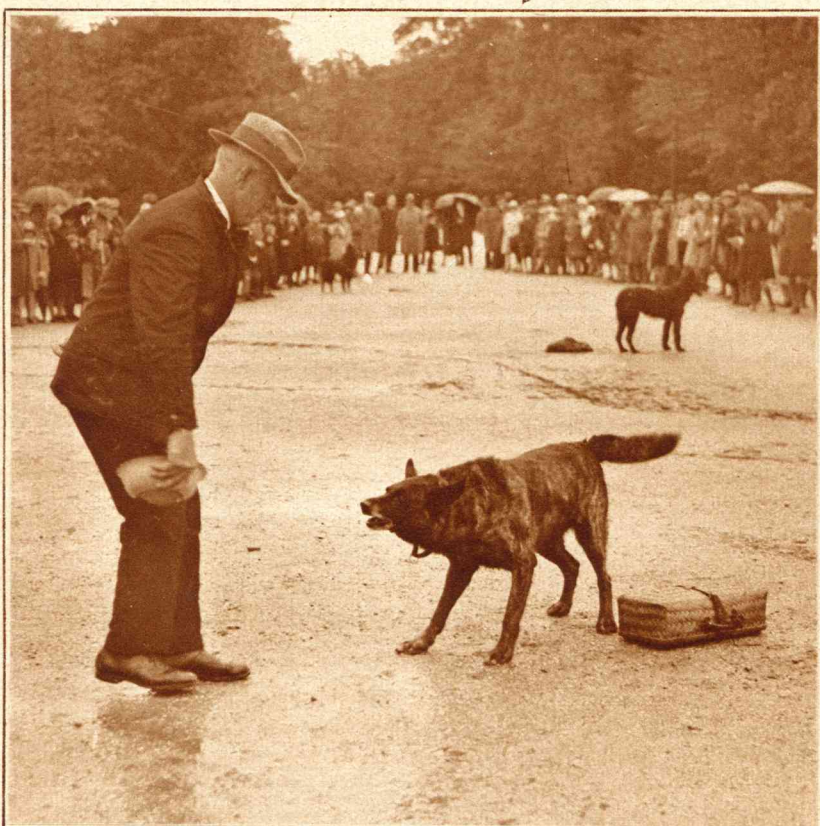
De regenboogklassers in actie tijdens de zeilveredstrijden van Zondag j.l. op het Braassemmeer.

De deelnemers met hun honden, welke er heel ongemakkelijk uitzien, in het Vondelpark.

Tevergeefs tracht een „dief” het rieten koffertje weg te nemen. De hond geeft hem geen kans naderbij te komen.

DEMONSTRATIES MET POLITIEHONDEN

De Amsterdamsche dresseerclub van politiehonden „Hermadad” heeft haar tien-jarig bestaan gevierd met het uitschrijven van verschillende wedstrijden voor deze schrandere dieren, welke aan de politie zulke goede diensten bewijzen bij het opsporen en aanhouden van schuldigen en bij 't speuren naar gegevens, die tot ontdekking van een misdaad kunnen leiden

Een „misdadiger”, die eerst gewillig meeging, trachtte zich los te rukken. Op commando van den agent komt de hond nu zijn baas te hulp.

Iemand, wien het onderscheid tusschen het mijn en dijn niet zoo heel duidelijk is en die er met een handkar vandoor wil gaan, wordt daarin belet door den grimmigen politiehond, die hem bij zijn jasje houdt.

Een agent kan meerdere „verdachten” tegelijk opbrengen, indien hij de beschikking heeft over een goeden politiehond. Geen van beide heeren zal het wagen op den loop te gaan, wanneer hij bewaakt wordt door zulk een nergaarlijken blaffer.

Een drietal leerlingen van de beroemde Engelsche Eton-kostschool koopen bloempjes in de kleuren van hun cricket-club, die den jaarlijkschen wedstrijd tegen de Harrow-school gaat spelen.

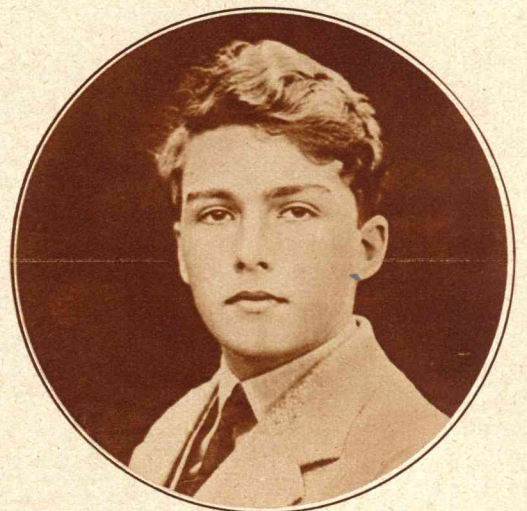
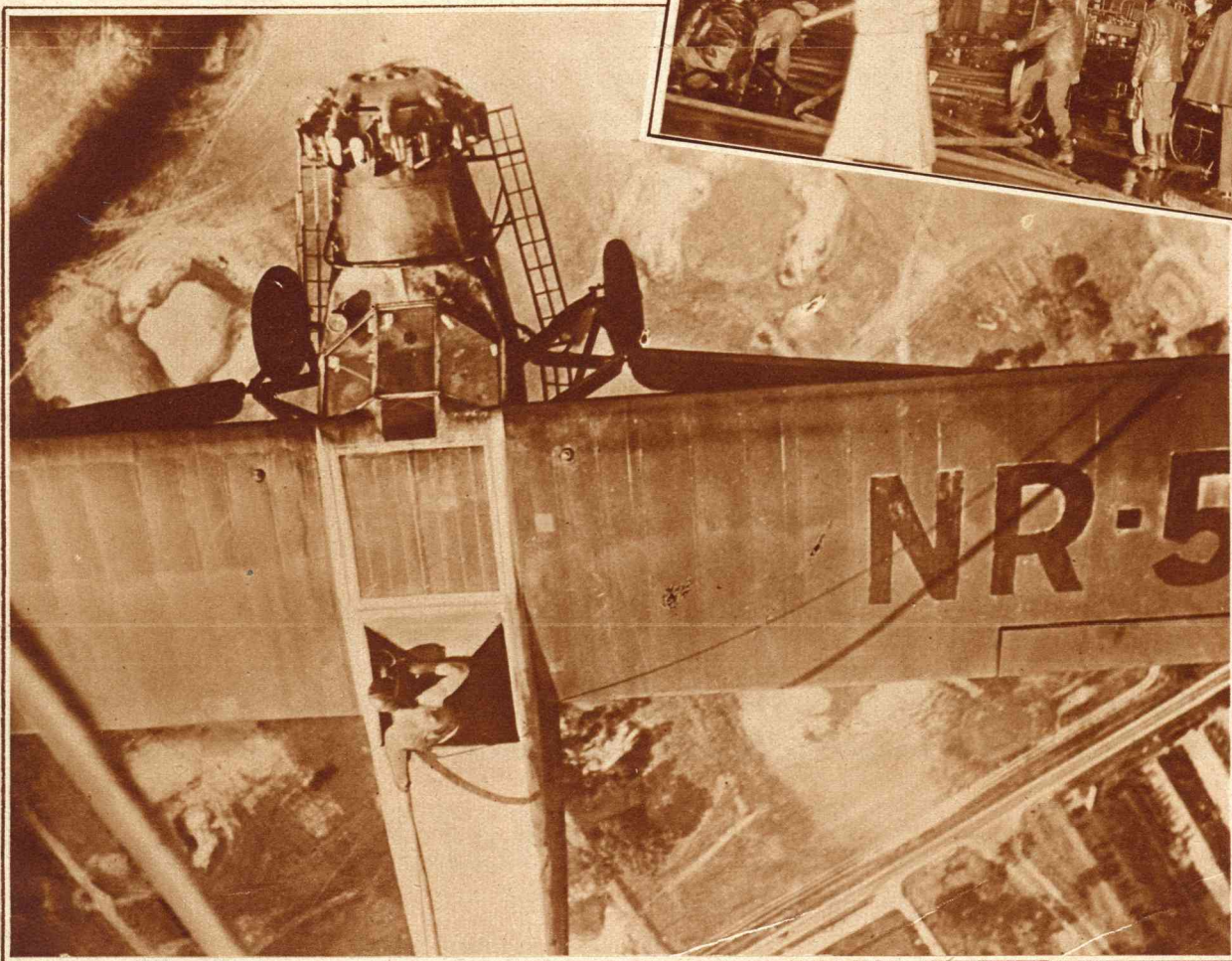
In de Zweedsche en Duitsche pers loopen hardnekkige geruchten over de aanstaande verloving van Prinses Juliana met den tweeden zoon van den kroonprins van Zweden, Prins Sigvard, wiens beeltenis wij hier reproduceeren (K.S.)

Het warenhuis „Nouvelles Galeries“ te Parijs is door 'n geweldigen brand bijna geheel vernield. De schade bedraagt circa 40 millioen francs.

BUITENLANDSCH NIEUWS

Een merkwaardige foto van de „City of Chicago“, het vliegtuig, waarmede de gebroeders Hunter 555 uren en 40 minuten, dat is meer dan drie weken, achtereen in de lucht bleven.

Prins Otto van Habsburg, de oudste zoon van den laatsten keizer van Oostenrijk, wiens uitroeping tot koning van Hongarije waarschijnlijk schijnt.

SPEL VAN LICHT EN SCHADUW

(KERKINTERIEUR TE ENKHUIZEN)

DE STAD AMSTERDAM
GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.